

MAY, 1937

AVE MARIA
published monthly by
**The Slovene
Franciscan Fathers.**
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravišтво
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of post-
age provided for in Sec-
tion 1103, Act of October
3, 1917, authorized on
August 29, 1925.

Naročite se na
"AVE MARIA"

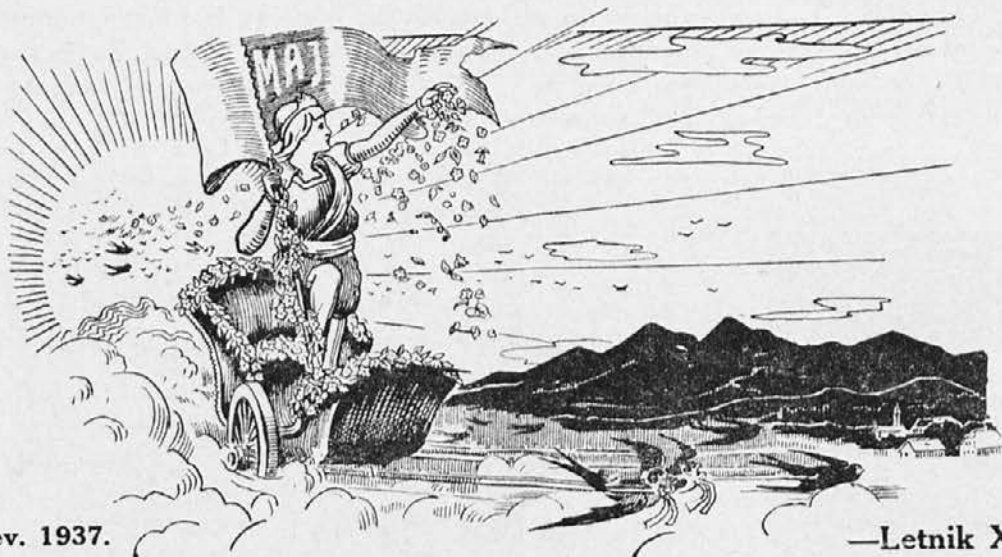
ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNİ-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNİSKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODIŠAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠUDENTOM

Majska štev. 1937.

—Letnik XXIX.

Evangeliji v maju

Fra Martin.

PETA NEDELJA PO VELIKI NOČI.

BINKOŠTNA NEDELJA.

“**T**ISTI čas boste prosili v mojem imenu in vam ne pravim, da bom jaz prosil Očeta za vas; zakaj Oče vas sam ljubi, ker ste vi mene ljubili in verujete, da sem prišel od Boga.” S temi besedami v današnjem evangeliju Gospod čestita svojim apostolom na njihovi veri in zaupanju vanj. Te besede tudi nam vzbujajo največje zaupanje, zakaj tudi naša molitev veliko premore pri Bogu, ako molimo z globoko vero in trdnim zaupanjem.

ŠESTA NEDELJA PO VELIKI NOČI.

Ta evangelij je zadnji pred binkoštnim praznikom. Zato ni čudno, da se zopet bavi z obljubo Jezusovo, da pride v kratkem Sveti Duh, Duh resnice in tolažbe. Večkrat je Zveličar povedal apostolom, da bo svet preganjal njegove učence prav tako kakor je preganjal njega samega. Zdaj jim pove še nekaj več. Tako daleč bo šlo sovraštvo sveta, da bo imel umor Kristusovih učencev za dobro delo pred Bogom. Zgodovina obilno dokazuje, da se je tudi ta Jezusova prerokba uresničila. Vendar Zveličar izpodbuja apostole in nas, naj se nikar ne bojimo. “Ne bojte se, zakaj jaz sem z vami do konca sveta.”

Jezus pove apostolom, da Oče ljubi tiste, ki žive po Zveličarjevem nauku. . . K takemu človeku bosta prišla on sam in Oče in bosta naredila svoj dom v srcu in duši takega človeka. Te reči so bile tako vzvišene, da so jih apostoli težko razumeli. Zato ima priti Sveti Duh, ki jim bo dal vse napovedi globlje spoznati in razumeti. Učil jih bo in jim dal mir in veselje v srce, tak mir, ki presega vse razumevanje tega sveta.

NEDELJA SV. TROJICE.

Evangelij te nedelje je jako kratek, toda globoko pomenljiv. Jezus pravi apostolom: “Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej po vsem svetu in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.” Tako je Zveličar ustanovil velškansko organizacijo svetovnega misijonstva, ki jo sveta Cerkev še danes z velikim uspehom vzdržuje od kraja do konca zemlje.

DRUGA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Neki mož je pripravil veliko večerjo in povabil veliko gostov. Ko je bil čas večerje že

blizu, je razposlal služabnike, da bi povabljen-
ne še enkrat opomnili. Toda povabljeni so se
različno izgovarjali. Ko so se služabniki vr-
nili, so povedali gospodarju, da hočejo vsi po-
vabljeni biti oproščeni. Tedaj jih gospodar

pošlje na ulice in razpotja, da bi privedli siro-
makov in beračev k večerji namesto prej po-
vabljenih odličnih gostov. To je svarilo za nas,
da ne smemo biti nemarni za božje klice in
obilne milosti svete vere.

M A R I J I .

Vital Vodušek.

NAJ LJUBIJO TE DRUGI KOT KRALJICO,
KER IMAŠ SVETLO KRONO IZ ZLATA,
KER SI NEBEŠKO ČISTA ,LEPA VSA;
NAJ LJUBIJO TE KOT BOGATO PRIPROŠNJICO —

A NAM KOT **MATI** SE NAJLEPŠA ZDIŠ.
KOT MATI NOSIŠ NAŠO BOLEČINO:
SAJ MORALA SI V HLEV, UBOŠTVO IN TUJINO,
V TRPLJENJE BRIDKO IN POD SINOV KRIŽ . . .

KAJ VSA LEPOTA, ZLATA KRONA, SVETLI SIJ —
KO MALI JEZUS TE TESNO OKLEPA,
DOVOLJ SI SVETLA IN DOVOLJ SI LEPA!
SE NAS V TO SVOJE MATERINSTVO SKRIJ.

Š m a r n i c e

Fra. Alojzij

SLOVENSKI narod je Marijin na-
rod. Že v času svojega pokristja-
njenja, posebno pod vplivom sve-
tih bratov Cirila in Metoda, si je slovensko
ljudstvo izvolilo Marijo za svojo nebeško
Mater. Tekom premnogih stoletij so Slo-
venci vdano častili Našo Ljubo Gospo ter
ji izkazovali za Bogom najvišjo čast. Na
vse mogoče načine so njihova ljubeča srca
skušala dokazati Mariji otroško ljubezen
vseh Slovencev.

Ni torej čudno, da se je slovensko
ljudstvo z navdušenjem oklenilo in si pri-
svojilo takozvano šmarnično ali majniško
pobožnost. Lepo ime "Šmarnice" je dal

majniški pobožnosti slovenski duhovnik in
pisatelj Janez Volčič leta 1855. Cvetlica,
ki cvete meseca maja, je dala ime tej po-
božnosti. Janez Volčič je opravičil to ime
v sledeči ljubki pesmi:

Šmarnice, one so moje cvetlice,
teh si bom v šopek prelepi nabral.
Ne zase! — k časti Marije Device,
njena podoba so — nji jih bom dal!

Prvo knjigo "Šmarnic" je poslovenil
iz francoščine Davorin Trstenjak pod na-
slovom "Marijin mesec" že leta 1842. Po-
zneje je pa bila cela vrsta Marijinih častil-
cev med Slovenci, ki so pisali in skladali

izvirne Šmarnice v proslavo nebeške Matere.

Toda naše šmarnice bi ne bile več šmarnice, če bi poleg pobožnega branja in

du. Kjer najdeš po širnem svetu slovenskega sina, slovensko hčer, tam boš tudi čul mile Marijine pesmi. Neprecenljivih zaslug za lepe napeve Marijinih pesmi si

premišljevanja ne bilo tudi Marijinih slavospevov. Izgubile bi svojo mikavnost in milobo. Tako so nastale brezštevne Marijine pesmi, ki so se hitro prikupile naro-

je pridobil skladatelj Gregorij Rihar. Tudi drugi so ga posnemali. Velika čast gre frančiškanoma o. Angeliku Hribarju in o. Hugolinu Sattnerju.

Slovenski narod je Marijin narod, Marijina last. Ali bo tudi tak ostal? V pre mnogih slovenskih župnijah doma in v tujini se še vedno obhajajo šmarnice. Vsaj po dvakrat na teden. Tudi pri nas v Ameriki. Ali naše ljudstvo še vedno s takim veseljem in s tako pobožnostjo prihaja k šmarnicam kot nekdanj? Mnoga znamenja kažejo, da je še tako.

So pa, žal, tudi druga znamenja, ki kažejo drugače. Čujejo se glasovi obtožbe, da med nami ni več tako kot je bilo pri naših prednikih. Kaj pravite, ali res pomenja med našim narodom pobožnost do Marije? Ali res hira naša ljubezen do Naše Ljube Gospe?

Na ta vprašanja mora vsak sam zase odgovoriti. Naj tudi vsak sam jasno pokaže to obtožbo s tem, da se zvesto udeležuje šmarnične pobožnosti tekom meseca maja. Marijina last smo, Marijina last hočemo tudi ostati!

ZDRAVA, MAJNIŠKA KRALJICA!

P. Evstahij, OFM.

Bodi pozdravljena, naša Kraljica,
bodi pozdravljena, rajska Gospa,
bodi pozdravljena, Mati — Devica,
Mati Marija, veselje neba!

Zdrava, Marija!

Dušo Ti Luč napolnjuje nebeška,
v božji skrivnosti, Prelepa, žariš,
roža duhovna in cvetka človeška,
v srcu je tvojem lepot paradiž...

Zdrava, Marija!

Ko Te je angel spoštljivo pozdravil,
brat nam postal je Najvišjega Sin;
Bog troedini te sam je proslavil,
večno kraljuješ v sijaju višin . . .

Zdrava, Marija!

Sprehod med rožami

Dr. Mihael Opeka.

KAKOR pisane cvetlice po cvetočem vrtu, tako se mi zde Marijini prazniki natreseni po vsem cerkvenem letu. Naredimo kratek sprehod med njimi.

Ko je Bog ustvaril dušo preblazene Device in Matere božje, je to dušo obvaroval izvirnega greha in jo koj ozaljšal z veliko mero posvečujoče milosti ter z drugimi nadnaravnimi darovi. Tako je zahteval najvišji poklic Matere božje. Verujemo, da je bila Marija edina med vsemi človeškimi otroci brez madeža izvirnega greha spočeta. To prelepo versko resnico in pr-

vi skrivnostni dogodek v življenju Marijinem praznujemo s praznikom MARIJINE-

GA BREZMADEŽNEGA SPOČETJA, dne 8. decembra. Umestno se ž njim začnjenja vrsta godov Marijinih in kaj pomenljivo ga je Cerkev postavila v adventni čas, ki je čas pričakovanja in hrepenenja po Odrešniku. Saj je Marijino spočetje podobno jutranji zarji, ki oznanja skorajšnji prihod Sonca — Kristusa.

Z Marijinim rojstvom pa je zarja, sončni dan napovedujoča, zasvetila tem vidneje, tem svetleje, in dovolj je vzroka, da Cerkev za spočetjem tudi rojstvo Marijino s posebnim praznikom slavi. Ta praznik, MALI ŠMAREN, obhajamo 8. septembra in ga je rimska Cerkev v 7. stoletju sprejela od vzhodne Cerkve.

Z rojstvom je samoposebi v zvezi otrokovo ime. In tako je papež Inocencij XI. l. 1863 ukazal v nedeljo po Malem Šmarnu v vsej Cerkvi praznovati sladko IME MARIJINO, potem ko je bila z zmago pred Dunajem odvrnjena od krščanstva turška nevarnost. Ponekod je bil ta praznik že prej v navadi. Papež Pij X. je zanj določil dan 12. septembra.

V spomin na Marijino nežno mladost obhajamo prisrčni god MARIJINEGA DAROVANJA. Po starem sporočilu so pobožni starši milosti polno triletno deklico peljali v tempelj v Jeruzalem, jo tam darovali Bogu in posvetili njegovi službi. Tudi ta praznik je prišel z vzhoda na zahod, in to v srednjem veku. Papež Sikst V. ga je povzdignil v praznik za vso Cerkev.

Potem ko je Marija cvetno dobo svojega življenja posvetila Bogu v templju in se je tam nevede že pripravljala na vzvišeni poklic božjega materinstva, je pa Bog hotel, da se je prečista Devica zaročila z Jožefom iz rodu Davidovega. Zakaj božja modrost in previdnost je bila sklenila dati preblaženi Mariji zakonskega moža, da bi branil pred svetom Marijino čast in

pred Mojzesovo postavo njeno življenje ter da bi bil krušni oče Jezusov in poglavar tiste najsvetejše družine, ki je vsem družinam do konca sveta najvišji zgled.

ZAROKA S SV. JOŽEFOM je bila velik dogodek v življenju Marijinem. Kaj čudno, če je sv. Cerkev tudi temu dogodku posvetila poseben prazniški spomin in sicer dne 23. januarja.

Toda glej! neki dan je bilo razodeto

na zemlji neizrekljivo čudo, ki je bilo od vekomaj v božjem svetovnem načrtu. Angel Gabriel je bil od Boga poslan k Devici v Nazaret in jo je od Boga spoštljivo pozdravil ter ji oznanil, da bo spočela in rodila Sinu, ki mu bo ime Jezus, ki bo velik in Sin Najvišjega, sam Sin božji! Neizmerna skrivnost! Ali bi mogla biti Cerkev brez prazniškega spomina te velike skrivnosti? Že cesarica sv. Helena je pozidala v Nazaretu na mestu, kjer se je po sporočilu odigral oni silni prizor, Marijino cerkev, in morda je bila prav ta hiša božja povod, da se je začel že zgodaj v krščanstvu obhajati tudi praznik **MARIJINEGA OZNANJENJA**, ki je bil v 7. stoletju že močno povsod razširjen. Praznovali so ga z ozirom na Božič 25. dan marca kakor še dandanes.

Kmalu po angelovem pozdravljenju in oznanjenju se je napotila Marija preblazena v gore, v mesto Judovo, obiskat teto Elizabeto, pri kateri je ostala tri mesece. O tem obiskanju Marijinem in radostnem srečanju obeh blagoslovljenih žena pripoveduje na svoj prelepi način sv. Luka (Lk. 1, 39 — 56). Nemara je bilo konec bivanja Marijinega pri Elizabeti tam meseca julija in je iz tega vzroka Cerkev nastavila praznik **MARIJINEGA OBISKANJA** na 2. dan tega meseca. S praznikom je izražena sreča in radost Marijina nad nedopovedljivim izvoljenjem v božjo Mater.

Hrepenenje Marijino po rojstvu Sina božjega pa je hotela izraziti Cerkev z drugim praznikom, ki se obhaja 18. decembra, to je praznik **PRIČAKOVANJA ROJSTVA ODREŠENIKOVEGA**.

O Božiču, ko to božje rojstvo praznujemo, mora biti kajpada celo naše srce pri božjem Detetu. Toda osmi dan potem, na **OBREZOVANJE GOSPODOVO**, se ljubezen Cerkve do Marije že ne more več

zdržati, da ne bi tudi nji — preblazeni Materi — posvetila pobožnega spomina. Še bolj obrača našo pozornost na Marijo štirideset dni po rojstvu Jezusovem, na **SVEČNICO**.

Sicer pa proslavlja Cerkev božjematerinsko čast in srečo Marijino še s prav

posebnim praznikom **MARIJINEGA MATERINSTVA**. In ker je Marija Mati prečista, ki so v njenem vrtu naprej cvetele lilije, ko je poročil nanjo materinski blagoslov, Cerkev ne more kaj, da ne bi poleg praznika materinstva obhajala tudi praznik **DEVIŠKE ČISTOSTI MARIJINE**. Pa oh! to deviško materinstvo Marijino, ki ga Cerkev nikoli ne more zadosti poslaviti in nikoli Boga zadosti zahvaliti zanje — ali ni bilo Mariji tudi vir silnih, presilnih bolečin? Ali ni meč prebodel duše Marijine? Ali ni pila s svojim božjim Sinom iz keliha trpljenja v toliki meri, da jo po pravici imenujemo Kraljico mučencev? Res-

nično da, in sv. Cerkev je v spomin na Marijine bridkosti postavila kar dva praznika **MARIJE SEDEM ŽALOSTI**: enega praznuje v petek pred Velikim petkom, da sočutno gledamo takorekoč Mater poleg križa Sinovega; enega pa po tretji nedelji v septembru, ko je že pospravljena skoro vsa letina, da se hvaležno spominjamo, koliko neprecenljivih nebeških sadov smo prejeli po bolečinah božjega Sina in njegove presvete Matere.

Marija sama je za svoje trpljenje na zemlji po neskončni meri milosti, ki je bila v njeni duši, prejela neskončno mero plačila, ko je bila z dušo in telesom v nebesa povišana. Te skrivnosti spominja praznik **MARIJINEGA VNEBOVZETJA**. Po modrem sklepu dobrotne božje previdnosti je odšla Mati Odrešenikova v svojo nebeško veličastno večnost šele potem, ko je Cerkev, na binkoštni praznik od Sv. Duha posvečena in potrjena, nastopila svojo pot po razburkanem morju te časnosti. Zato praznik Marijinega vnebovzetja kaj primerno praznujemo šele v zadnji dobi cerkvenega leta, 15. avgusta, potem ko smo že obhajali prihod Sv. Duha in spomin vseh največjih verskih skrivnosti v kraljestvu božjem. Nad vse vesel je ta praznik zmagooslavja Marijinega zavoljo Marije in zavoljo nas. Zavoljo Marije, ker je na vekomaj ustoličena za Kraljico nebes; zavoljo nas pa, ker imamo poslej Mater, ki sedi na desnici Sinovi, kakor sedi Sin na desnici Očetovi. O, kolika tolažba za nas! Marija je v nebesih naša srednjica, naša besednica, naša pomočnica. Cela vrsta Marijinih praznikov nas tega še posebe spominja. Taki prazniki so: Marije, **MATERE BOŽJE DOBREGA SVETA**, **VARSTVA MARIJINEGA**, **MARIJE TOLAŽNICE**, praznik **SV. ROŽNEGA VENCA**.

* * *

Nikakor nisem naštel vseh Marijinih častnih dni, a že vidite, da jih je zares lepo število. Kakor krasne rože so posejani po

vsem cerkvenem letu, da razveseljujejo krščansko oko in opajajo srce s prijetno vonjavo. Tako je, kakor bi nam Cerkev z velikimi črkami neprestano pisala pred oči spomin Marijin.

Glejte, vaša Mati! Hitite k Materi!

NAŠE POBOŽNOSTI V MESECU MAJU:

1. Vsako nedeljo bo popoldne ob 2. uri šmarniška pobožnost kakor lansko leto.

2. Zadnjo nedeljo v mesecu maju, t. j. dne 30. maja, bomo praznovali v Lemontu "žegnanje". To bo prvi naš letni romarski shod. Dopoldne ob 10. uri bo sv. maša s pridigo, popoldne ob 2. uri pa majniška pobožnost po navadi.

K obilni udeležbi vas vabijo

Slov. frančiškani.

Marija na poštah znamkah

Brat Lovrenc.

MNOGO se piše in govori o poštah znamkah, ki jih sedaj izdaja Amerika. Te znamke vzbujajo povsod veliko pozornost.

Ali je pa našim bralcem znano, da, so na svetu države, ki ne izdajajo znamk samo sebi v čast, ampak tudi v čast Materi božji, raznim svetnikom in drugim katoliškim možem?

Ker se ravno bliža mesec majnik, sem mislil, da bi nekaj napisal o tistih znamkah, ki so bile izdane v čast Materi božji v sedmih evropskih državah.

Prva taka država je Lichtenstein, ki je tekom leta 1920 izdala tri vrste znamk v čast Mariji Pomagaj. Ta država je tudi izvolila Marijo pod tem naslovom za svojo zaveznico ali patrono.

V istem letu je Bavarska izdala štiri take znamke.

Naslednje leto je Ogrska izdala, dve taki znamki, leta 1923 celih šest, leta 1925 dve, 1926 tri, leta 1932 pa zopet štiri. Tudi ta država je oklicala Mater božjo za svojo nebesko patrono.

Leta 1931 je pod kraljem Alfonzom tudi Španija prišla na dan z Marijinimi znamkami. Slika na njih je vzeta po kipu, o katerem pravi legenda, da ga je izklesal sam sv. Luka.

Tudi v Belgiji je izšla Marijina poštna znamka in sicer leta 1933.

Dve Marijini znamki sta pa bili izdani leta 1925 v Saarskem ozemlju (Saar), ki je bilo takrat še pod nadzorstvom Lige Narodov.

Lansko leto je pa izšla poštna znamka z

Marijino sliko tudi v Avstriji. Ta znamka je bila izdana v čast vsem avstrijskim materam.

Toliko sem našel Marijinih znamk v evropskih državah. Drugič bom pa pisal o znamkah, ki so bile izdane v čast raznim svetnikom.

AVE MARIA!

P. Evstahij, OFM.

Izreče Bog nebes pozdrav
Mariji, blaženi Devici,
prinese angel ga z višav,
pokloni svoji se Kraljici:
"Zdrava, Marija!"

Doni vsak dan in kliče zvon:
"Otrok, Marije ne pozabi!"
In dviga se molitve vonj,
ko spev zvona tak milo vabi:
"Zdrava, Marija!"

Mariji čast je dal Gospod,
da njen je hotel Sin postati . . .
Zato ji poj, človeški rod,
saj božja je in naša Mati!
Zdrava, Marija!

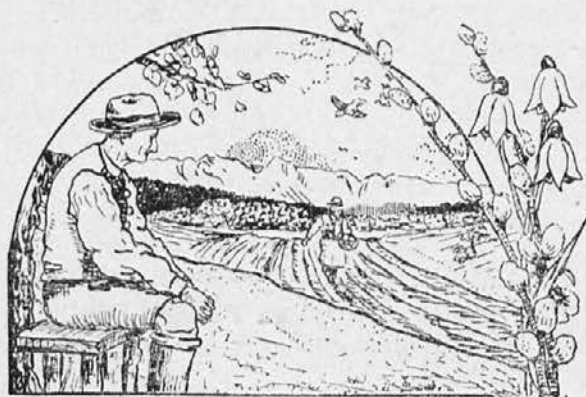
Marija pa slavi Boga,
le zanj žari vsa njena duša,
v ljubezni Svetega Duha
z veseljem naš pozdrav posluša:
"Zdrava, Marija!"

Zveličar naš, dobrotni Bog,
v nebesih kronal si Marijo,
o, daj, da jo — po dneh nadlog —
častili bomo z melodijo:
"Zdrava, Marija!"

Mesec majnik

Lovrenc Bandi, Cleveland.

NI v letu meseca bolj krasnega in bolj ljubeznivega kakor je mesec majnik. Narava se prebuja iz dolgega zimskega spanja. Cvetje gajev in vrtoev se odpira in pošilja prijetno vonjavo proti nebu. Ptice se spreletavajo v polnem veselju in prepevajo slavo Vsemogočnemu.

Ni čudno, da je ta mesec posvečen nebeški Kraljici.

Zdi se mi, da je bil majnik še mnogo lepši in še bolj Marijin tam na naši rodni grudi, v naši dragi domovini.

Lepši je bil, ker je bila pomlad tam v tem mesecu že v polnem razvoju. Tam ni šla pomlad tako hitro mimo nas kot gre tukaj v Ameriki. Tukaj se nam takorekoč samo nasmehne, pa gre naprej, za njo pa takoj pride vroče poletje. Tam je pomlad ostajala z nami in se skoraj pri nas naselila. Smejala se je in pela je z nami tedne in tedne . . .

Tudi bolj Marijin je bil tam mesec maj. Šmarnice so se obhajale vsepovsod, ne samo v naših cerkvah. Pobožnosti k Mariji so hodile z nami po poljih in travnikih, po gričih in dolinah. Marijina znamenja in podobe so bile ob razpotjih in klancih

in verno ljudstvo jih je povsod zagrinjalo v kite in šopke pomladnega cvetja. Ljubke šmarnice so pozvnanje po bregovih in vsako srce je razumelo njihovo zvonkljanje, nihče ni stopal po blagoslovljeni zemlji brez nežnega ganotja v duši in brez globoke zavesti, da je tudi on sin vernega slovenskega naroda. Nikomur ni vstajala iz srca grda misel, da bi obrnil hrbet mišlim, ki jih je Marijin mesec tako bogato sibal na božji svet . . .

Rojaki in rojakinje! Naredimo tudi tukaj v novi domovini, da bo mesec majnik vsaj v naših sreih bolj lep in v naših dušah bolj Marijin! Naj tudi v nas in v naših domovih gori lučka šmarnične vdanosti do Marije ta mesec od prvega do zadnjega dneva!

MAJNIŠKA.

P. Evstahij, OFM.

Spet nam sije majnik mili
v slavo božji Materi,
da bi vdano jo častili
in postali blaženi! — —

V cerkev nas je zvon povabil
pred Marijin rožni tron.
Srečen, kdor ne bo pozabil,
da v nebo nas kliče zvon! —

O Mariji naj posluša
verno nam uho sedaj,
da nekoč bo mogla duša
k njej dospeti v jasni raj!

Ta podoba jo predstavlja,
v duhu z nami tukaj je! —
Pesem naših src pozdravlja
njo, ljubav in upanje . . .

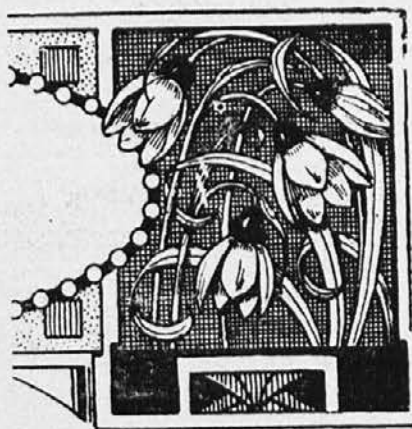
O Marija, zgled svetosti,
čednosti prekrasni vzor!
Vodi nas na pot kreposti,
dvigaj želje nam navzgor!

Še en sprehod med rožami

Trnovčeva teta.

V LANSKI majski številki tega lista sem brala, kako je P. Hugo pisal o rožah in cvetlicah, ki so dobile ime od stvari, ki se nanašajo na vero. To se mi je dopadlo in sem začela v mislih šteti, koliko takih cvetličnih imen poznamo v našem kraju. Kolikor sem se jih spomnila, sem jih napisala, in jih pošiljam uredništvu v morebitno uporabo. Pri vsakem imenu bom skušala kaj omeniti o tisti cvetlici ali rastlini in morebiti tudi povedati, zakaj se tako menuje.

MARIJINI ZVONČKI so pri nas med prvimi pomladnimi cvetkami. Imenujemo jih tudi MARIČKE. Cveti zelo zgodaj spomladi, kakor hitro sneg toliko odleže, da morejo pokukati iz zemlje. Imajo zvončku podoben cvet in so jako lepo bele. Gotovo so dobile ime za voljo tega.

MARIJINE KRONICE cveto malo pozneje in so tudi večje od Marijinih zvončkov. Ob robu cvetov so nazobčane in to jih dela podobne kroni. Doli pri gaberski cerkvi jih rase vsako pomlad za celo pregrinjalo. Ko sem hodila v šolo, sem jih velikokrat nabrala poln predpasnik. Lepo dišijo in so tudi lepo bele.

MARIJINE SRAJČKE rastejo v naši "Dolini". Je nizka cvetlica z zelenimi lističi in belim cvetom. Cvet je zelo nežen in je podobno, kakor bi bil spleten iz svile. Najbrž je zato dobila cvetka tako ime.

MARIJINI STOLČKI so pa nizke, plave cvetke. Rastejo posebno po našem Pungertu.

Otroci smo jim tudi rekli plavice. Da so cvetko tako imenovali, gotovo zato, ker se je ljudem zdela pripravna za podnožje Materi božji namesto pručice.

MARIJINI LAŠČKI so neke vrste trava. Je prav lepa in ob vrhu se razpusti v lasem podoben lat. Drobno cvetje je kakor zrnca, ki se zelo svetlikajo.

MARIJINI ŠTUMFKI so pajčevini podobne rastline, po obliki zelo spominjajoče na nogavice. Ko smo bili otroci, smo se šteli srečne, če smo katero našli gori "pod vrhbregru". Devali smo jih tudi na rane, ker sta nam ata in mama pravila, da se potem rane hitro celijo.

MARIJINE SOLZICE so tudi drobne bele cvetke, ki pa pri nas ne rastejo in jih jaz ne poznam. Za ime mi je povedala Robidovčeva Micka. Tudi sem od nje zvedela za cvetlico, ki ji tam gori pravijo MARIJINE OČI. Micka pravi, da je cvetlica prav lepa in zelo podobna očem.

BOGKOV MESU (MESO) je prav skromna, rdečkasta cvetka. Njena barva spominja

na barvo mesa in tako se tudi razlaga njeno ime.

JEZUSOVA BRADICA je cvetlica, ki jo imajo v lončkih. Raste proti tlorisu in je nekoliko bodeča. Je lepa in res podobna bradi in tako je dobila svoje ime.

KRISTUSOVA KRONA je rastlina, ki spada med ovijalke in je menda podobna mahu, ko je zelena. Pri nas ne raste, dobi se pa gori po višjih hribih. Jaz je ne poznam.

VELIKONOČNICA je pri nas zelo znana. Raste pod kakim grmom v bregu in ima majhne lijakom podobne cvetove. Cvete rada prav za veliko noč in tako je dobila svoje ime.

PASIJONKA je roža, ki raste v lončkih. Znana je menda po vsem svetu. Je visoka, zelena roža, cvet ima bel. V cvetu so črne proge, o katerih so mislili, da so zelo podobne Kristusovim "martram", žebljem, kroni itd.

SVETA MISEL je vrtna roža. Velikokrat jo goje ob križih in znamenjih, da pomaga vzbuditi "sveto misel" človeku, ki gre mimo.

ADAMOVO JABOLKO raste po hribih. Je precej visoka rastlina in cvet je podoben jabolku. Gotovo so mišljena jabolka iz paradiža, le Eva ni imenovana zraven.

ŠENTJANŽEVKE so rumene rože in veljajo za zdravilne. Zakaj se tako imenujejo, tega ne vem povedati. Najbrž so dobile ime od Janeza Krstnika.

PAPEŽEVA SVEČA je tudi zelo znana. Je visoka rastlina in ravna ko sveča. Zakaj je ravno papeževa, mi ni prav jasno. Morebiti zato, ker je rumena in je taka tudi barva papeževe zastave?

ŠMARNICA je med najbolj ljubkimi cvetkami. Ime je dobila po Mariji, ker cvete največ v njenem mesecu. (Ko bi jih mogla dati en šopek vsakemu, ki bo to bral!)

ŠMARNE HRUŠKE tudi cveto v majniku in so gotovo zato dobile svoje ime.

ANTONOVE HLAČE (morebiti po sv. Antonu?) rastejo prav na gosto pri našem orehu in gori ob poti proti "dolini na griču". So viso-

ke cvetlice s plavimi visečimi cvetovi. Kakim hlačam niso prav nič podobne in zato ne vem, zakaj se tako imenujejo.

MARJETICE, ki jim tudi "rigelčki" pravimo, imajo očitno tudi po Mariji ime.

JOŽEFOVKE so resi podobne cvetlice, ki rastejo in cveto po osojnih rebrih naših hribov. Največ jih je menda v skalnatih rebrih nad Dvorom pri Polhovem Gradcu. Mislim, da cveto že o svetem Jožefu.

GLAVICE SV. ANTONA in **GLAVICE SV. VALENTINA** so tudi posebne cvetlice. Teh pa jaz ne poznam in sem zvedela za imena od drugih.

RAFAEL

je list za slovenske izseljence po vsem svetu.

Prihaja vsak mesec iz Ljubljane.

Prinaša dopise in poročila naših izseljencev s celega sveta.

Stane za vse leto 24 Din, kar je v našem denarju pol dolarja ali 50 centov.

Naroča se na sledeči naslov:

TYRŠEVA CESTA 52, Ljubljana, Jugoslavija, Europe.

Izseljenci, Rafaelova družba v Ljubljani: vas vabi, da si naročite list, ki je nalašč za vas!

Šmarnice in materinski dan

Ana Koren, Indianapolis.

NEKAJ dni še, pravijo, in pricvetel bo mesec majnik. Ali res? Gledam skozi okno, odpiram vrata, oziram se na vrt — nikjer ne opazim bližajoče se pomladi. Nič ni podobno, da bi bil blizu najkrasnejši mesec, cvetoči maj... Zunanaj je megleno, deževno in mrzlo. Od nikoder sonca in toplote.

Sprašujem se, zakaj megla zakriva sonce, da ne more ogreti mrzle zemlje. Misli mi uhajajo na lepo slovensko domovino, kjer smo s takim veseljem pričakovali vesele pomladi in z njo cvetočega majnika. In kako smo z navdušenjem obhajali šmarnice na čast nebeški Kraljici.

Vsako jutro smo imeli majniško pobožnost v farni cerkvi, ob nedeljah pa popoldne. Bile so pete litanijske Matere božje.

Pevci na koru so peli in vsa cerkev je pela z njimi. Bilo je resnično lepo. Iz dna na-

ših src se je dvigala želja, da bi spodobno počastili nebeško Mater. Pred našimi duhovnimi očmi je oživela mila podoba majniške Kraljice na oltarju.

Marsikatera krščanska hiša je tudi doma postavila preprost oltarček majniški Gospe in ga po najboljšem okusu okrasila. Prižigali so pred njim sveče in opravljali šmarnično pobožnost skozi ves mesec. Pri nas smo imeli sredi vasi lepo kapelico ali znamenje. V njej je bil lep Marijin kip. Vsak večer v maju smo se zbrali pred njo iz cele vasi. Še od drugod so prihajali in z nami opravljali šmarnično pobožnost. Kapelica in Marijina podoba sta pa bili vedno s svežimi cvetlicami okrašeni.

O, kako smo pri teh pobožnostih peli! Vsak je pel, star ali mlad, samo da je znal. Večkrat sem z veseljem opazovala sivega starčka ali sključeno ženico, kako sta iz vsega srca prepevala pesem za pesmijo Mariji v čast in pozdrav.

To so neizbrisni spomini, ki se ne dajo pozabiti in se vedno z nova obnovijo v duši. Kako rada bi še enkrat doživela tiste čudovite čase!

Pa ob pričakovanju šmarnic se obra-

čajo moje misli tudi na materinski dan, ki ga bo Marijin mesec prinesel s seboj. Srečne ste tiste hčerke, srečni tisti sinovi, ki še imate svoje matere žive. Napravite jim veselje in sami se radujte z njimi! Kako vesela sem bila jaz materinskega dne vsako leto, dokler je še živela moja mati! Če sem bila kdaj potrebna tolažbe, pri njej sem jo dobila. Kar toplo in mehko mi je postalo pri srcu ob njenih ljubeznivih besedah. Sedaj pa bo že pet let, odkar sem ji

zadnjič živi poklonila dar za materinski dan . . .

H koncu pošiljam prisrčne pozdrave vsem dobrim materam in pridnim hčerkam. Vsem gorenjskim, dolenskim in notranjskim Mickam želi seči v roke štajerska Ančka. Kličem pa obenem na plan še razne koroške Mojce in primorske Lojzike. Saj smo vse hčere skupne nam matere — Slovenije. Bog živi vse!

Naši novomašniki

Po presledku dveh let se zopet oglašava v našem komisarijatu novomašniška glorijska. Trije dijakoni bodo po tretjem letu bogoslovja posvečeni v mašnike in sicer na binkoštno nedeljo. Takoj naslednjo nedeljo 23. maja, ki bo nedelja presv. Trojice, bodo zapeli nove maše.

Naši letošnji novomašniki so sledeči:

REV. ANDREJ SVETE OFM. Rojen je bil v Forest City, Pa. Starši so mu bili doma iz Borovnice, pa sta že pred leti oba umrla. Brat, Rev. Avguštin OFM., župnikuje pri sv. Janezu v Detroitu. Nova maša bo v Forest City in pridigar bo P. Hugo Bren OFM.

REV. CIRIL ŠIRCELJ OFM. Doma je iz Sheboygana, Wis., kjer mu živita oče in mati z zelo številno družino. Ena sestra je redovnica v redu slovenskih šolskih sester pod imenom sestra Blanka. Uči na hrvatski šoli v Jolietu. Nova maša bo v Sheboyganu in pridigar bo P. Salezij Glavnik OFM.

REV. ALOJZIJ MEDIC OFM. Doma je iz Chicage, kjer mu še živita oče in mati z eno sestro in bratom. Drugi brat je klerik pri nas v Lemontu in študira filozofijo. Ime mu je

brat Karl. Ena sestra je pa tudi v redu slovenskih šolskih sester in uči na šoli sv. Cirila in Metoda v Sheboyganu. To je s. Alojzija. Father Alojzij bo imel novo mašo pri sv. Štefanu v Chicagi in pridigar mu bo Rt. Rev. John J. Oman, kanonik pri sv. Lovrencu v Clevelandu.

Vsem trem izvoljencem Gospodovim izreka naš list najiskrenejše čestitke in jih vsem naročnikom priporoča v molitev.

Rev. Andrej Svete, Rev. Alojzij Medic,
Rev. Ciril Šircelj.

Iz davnih dni

Marica iz Doline.

NI te več . . . Ti, moj, rešilni angel, ti zlato, globoko verno srce, zelo zelo te pogrešam. Smrt te je iztrgala mnogo mnogo prezgodaj, saj si bila moj zaklad, moja zvesta, ljubljena prijateljica.

Vem, da bi mi ne dovolila pisati kaj o tebi, ti dobri, nedolžni otrok, ti zvesta hčerka Marijina. Vendar hočem prepisati kaj malega iz tvojega dobro ohranjenega dnevnika. Morebiti bo koga zanimalo in mu bo v majhno izpodbudo.

Takole si neki dan zapisala v tisto knjigo: Moja ljuba mati so imeli navado, da so me

vedno zjutraj in zvečer pokrižali z blagoslovljeno vodo. Kamorkoli sem šla, sem nesla s seboj materin blagoslov. In pred ločitvijo so še pristavili: Pridna bodi . . .

Nekega dne v januarju, ko sem bila stara sedemnajst let, pride sosed prosit mamo, če bi smela iti z njegovo hčerko Marico v šest ur oddaljeno mesto po zdravila za bolno sosedo. Moja mati so prav neradi dovolili. Bilo je pozimi, dnevi so bili kratki, ljudje so pa vedeli povedati, da ni varno v tistem gozdu, ki je pot do zdravnika skozi vodila. Zločinska banda se baje klati po tisti okolici . . .

Po daljšem obotavljanju so se končno vдали. Skupaj smo odmolili očenaš v čast Materi

božji in angelu varuhu. Križ z blagoslovljeno vodo in odhiteli sva z Marico . . .

Srečno sva dospeli v mesto. Kupili sva zdravil v lekarni in se nemudoma odpravili nazaj proti domu. Bilo se je treba požuriti, da naju mrak ne zaloti na planem.

Bil je lep zimski dan. Sneg se je kristalil v sončnih žarkih in stopinja je škripala na malo izhojeni cesti. Kmalu za mestom se je raztezala dolga vas, skozi katero sva z Marico s hitrimi koraki hiteli. Skoraj do konca vasi sva bili sami na cesti. Tedaj pa opaziva pred seboj močnega moža, ki je stopal pred nama z dežnikom v roki in se je večkrat oziral po naju. Videti je bilo, da ima dolgo pot pred seboj in nama so zašele misli uhajati na tisti gozd, ki se je pričental ne daleč od vasi. Nekam tesno nama je postalo pri srcu . . .

Prav pred gozdom stoji kapelica v čast Materi božji. Tam sva pokleknili in se izročili varstvu nebeške Matere.

Ko sva se dvignili od molitve, je mož z dežnikom ravno zavil v gozd, prej se je pa še ozrl, če že prihajava za njim. Druge poti ni bilo, morali sva po njegovih stopinjah v gozd. Pazili sva ves čas, da se razdalja med njim in nama ni spremenila.

Nekako sredi gozda zavije mož s ceste in izgine med drevjem. Pred nama se je začela cesta bočiti v klanec in nič drugega nama ni kazalo ko stopati navkreber mimo zagonetnega potnika. Toda v hipu nama je prišla druga misel. Brez besed sva obrnili korak in hiteli nazaj v vas mimo znane kapelice. Preplašeni in zasopli sva se ustavili pri prvi hiši s prošnjo, naj nama pokažejo drugo pot, da ne bo treba skozi skrivnostni gozd. Dobra žena nama je povedala, da lahko najdeva pot, ki bo vedno vodila mimo hiš, toda zato bo toliko daljša. Za zadnjo opazko se nisva menili.

Komaj dobre pol ure sva stopali po novi poti, ko spet zapaziva, da nama mož z dežnikom koraka naproti. Ko smo se srečali, naju z jeznim pogledom ošine. Blizu tam je bila hiša in zato se tujca nisva posebno bali. Šel je svojo neznano pot mimo naju.

Pri oni hiši pa čujeva nenavaden pogovor. Prihitela je sosedka in klicala gospodinjo na prag.

“Poglej tistega doli na onem ovinku. To

je prav gotovo oni nesrečni potepuh. Ima že zopet nečedne namene . . .”

Vroče nama je postalo in še bolj sva pospešili korak. Držali sva se potov in steza, ki so vodile mimo hiš. Včasih sva jo mahnili kar preko travnikov in polj, ako se je izhojena pot odmaknila kam v samoto. Tako sva pozno zvečer srečno prišli domov. Mati mi je rekla: Ves dan sem mislila nate in te priporočala presveti Devici in angelu varuhu . . .

Trdno sem prepričana, da materina molitev nešteto krat čuva nad otrokom in ga varuje krivih potov.

Ko sem odhajala v tujino, takrat je moja mati zadnjikrat dvignila utrujeno desnico na moje čelo in me pokropila z blagoslovljeno vodo. Skupaj sva šli v kapelico pred tabernakelj. Tam me je še prav posebno toplo priporočila božjemu Srcu . . .

MATERINSKI DAN.

Marija Kurnik.

Svet se klanja tebi, mati,
ta tvoj dan te vse slavi.
Glej, v ljubezni otrok zlati
cvetja je prinesel ti.

Sonček ljubko je prisijal,
ptiček pesmico drobi.
Kaj da ne bi se privijal
otrok k ljubi materi?

O, le sijaj, sonček zlati,
v materinske svetle dni.
Pošlji žarek prebogati,
v srce dobri materi.

Vse bridkosti ji izperi
in izleči vso boleost.
Vsak bodeči trn izderi,
znanjaj sreče ji šelest.

Svet se klanja tebi, mati,
ta tvoj dan te vse slavi.
Otrok tvoj v ljubezni zlati
danes zate ves gori.

Mati je umrla

Johana s Hriba.

I ji bilo dano, da bi se dolgo veselila življenja. Bila je moja dobra znanika in večkrat mi pride na misel njena smrt.

Lepa, mlada žena, precej bogata. Imela je tri otroke. Stanovala je nedaleč od staršev, ki so bili med bogatejšimi. Vse je bilo tako lepo, naravnost prijetno. Zdelo se je, da se ji življenje neprenehoma smeje.

Naenkrat je začela hirati in je par let bolehalala. Sama je že spoznavala, da ni več upanja zanjo, zato se je dala prevideti in se je z vso resnostjo pripravljala za odhod v večnost.

Neko popoldne, ko sta bila dva otroka v šoli, je začela umirati. Vse je bilo mrtvaško tiho v sobi, le pritajeno ihtenje njenih staršev ter par poslov je bilo slišati. Dolgo je umirala . . .

Še je bila v smrtnem boju, ko sta otroka prišla iz šole. Starejšemu je bilo enajst let in bil je zelo pameten. Takoj je spoznal položaj in razumel, kaj se godi. Mama ga je drugače vedno pozdravila s postelje, danes pa — nič...

V hipu se vrže na posteljo in se tako trdno oklene matere, da ga niso mogli odtrgati od nje. Trese jo, joka, kliče . . .

“Mama moja, saj ne boš umrla . . . zlata mama . . . ali me ne res ne vidiš . . . mama, ti ne smeš umreti . . .”

Res jo je zdramil. Kdo bi mogel razumeti veselje tega otroka, ko ga je mati še enkrat pri polni zavesti pogledala in mu stisnila roko..

Zmagoslavno se mali obrne k stari mami in jo okrega:

“Vidite, zakaj ste pustili mojo mamo umirati, saj ne bo umrla. Jaz sem vedel, da ne bo umrla . . .”

Takrat se oglasi mati z mrtvaške postelje in pokara sinčka:

"Dolfi, zakaj si me zbudil? Tako mi je bilo že dobro in tako blizu večnosti sem že bila . . . Zdaj bom pa morala od kraja začeti..."

Nekaj minut je bil molk, potem se mati spet oglasi:

"Dolfi, obljubi mi, da boš o vseh svetih na mojem grobu lučke prižgal . . ."

Dolfi še ni verjel, da bi bila taka obljuba potrebna, toda kmalu je prišel zadnji zdihljaj — končano je bilo . . .

To pot je Dolfi brezuspešno ponovil svoje tresenje in klicanje. Mati je bila mrtva, odšla je s tega sveta v objemu ljubljene otroka.

Mati moja, o Marija, daj, da tvoja bom lastnija.

Tvoj v nesreči vsaki svoji, tvoj v življenju, v smrtnem boju!

MATERI NA GOMILO.

Marija Kurnik.

Povračam se rada v raj sreče nazaj,
v spominih mudim se pri mami . . .
Pogosto duh splava tja v dragi mi kraj,
kjer, mati, Vi snivate v jami . . .

Tja v mislih pogosto naslonim glavo,
kjer, mati, pod rušo trohnete.
Le spavajte sladko, pokojno, mirno,
pri Bogu se tam veselite!

Nikoli ne zabi Vas moje srce,
ne zabim nikoli, Vas, mati.
Tam z Vami še drugi mi dragi trohne,
v grobovih na rodni mi trati.

Komu danes šopek naj svoj podarim?
Komu cvetje zvijem naj v kito?
Tja v grob Vam, o, mati, poslati želim
ljubezen v te verze povito.

Na grob Vaš, o mati, predolga je pot,
vmes silna je, silna daljava.
Nekoč naju združil bo večni Gospod
tam, kjer je nebeška višava.

Poziv naši javnosti

Rafaelova Družba v Ljubljani.

LETOS je deset let, odkar se je slovenski narod šele resno začel zavedati svojih velikih in svetih dolžnosti, ki jih ima do vseh stotisočev svojih bratov in sestra izven meja domovine. Ustanovil si je namreč Društvo sv. Rafaela, ki naj v njegovem imenu prevzame vse ogromno delo in skrb zanj ter rešuje pereče izseljensko narodno vprašanje. Pozno je bilo to, vendar še ne — prepozno!

Odbor, kateremu je bilo poverjeno to delo, se je lotil velikega dela z navdušenjem in nesebično požrtvovalnostjo. Z velikim trudom in žrtvami si je utiral pot svojega delovanja do vedno večjega razmaha.

Doma je klical k požrtvovalni dolžnosti do izseljencev z vsemi razpoložljivimi sredstvi, z vpeljavo IZSELJENSKE NEDELJE, z izdajanjem glasila, z brošuricami, s predavanji, igrami, s cerkvenimi pobožnostmi itd.

Na tujem med izseljenci je krepko posegel s svojim delom v vse njih življenje in delovanje, jim pomagal, jih ščitil, kolikor in kjer je le mogel, in jim skušal dati občutiti domovinsko ljubezen.

S tem svojim delom je po vsej državi vzbudil občudovanje in priznanje za Družbo sv. Rafaela, ki je postala vodilna organizacija vsega dela za naše izseljence.

Na tujem so izseljenci že začutili njen blagodejni vpliv in začeli z večjim zaupanjem gledati na domovino, od katere so se toliko let čutili popolnoma zapuščene.

Letos je desetletnica tega dela!

Odbor je sklenil, da bo proslavil ta dogodek kolikor mogoče slovesno, toda ne morda v kako samohvalo, temveč zato, da s to proslavo zareže tu doma še globljo brazdo boljše, bolj sistematično urejene, bolj pristrčne, pa tudi bolj uspešne oskrbe in zaščite našega slovenskega človeka na tujem.

Pri naših izseljencih pa naj ta proslava doseže lepše in pristrčnejše zveze z domovino, večje zaupanje izseljencev do naroda in države tu doma, predvsem pa ožje sodelovanje izseljencev z delom domovine za njihov blagor,

za njih zaščito, za njih blagostanje in za njih napredek v vsem njihovem verskem, narodnem, kulturnem in gospodarskem življenju na tujem.

Zato se Družba sv. Rafaela s tem zaupno obrača na ves narod tu doma, zlasti na vse bivše izseljence, predvsem pa na vse izseljenke širom sveta in jih kar najvljudneje vabi na proslavo svoje desetletnice, ki se bo vršila letos proti koncu avgusta.

Prihodnjik bomo objavili podrobnejši spored.

Tudi svetnikov ni treba

Micka iz vasi.

KDO se je pa take iznebil? Nič ne bom skušala olupševati, kar naravnost povem, da sem jaz sama tako rekla. Res je že precej dolgo od takrat, ko sem tako bleknila, vendar takoj povem, da nisem bila v tistih časih nič manj krščanska kot sem dandanes. Zdaj pa berite, kako je prišlo do take besede iz mojih ust.

Bilo je pred 16 leti. Takrat sem bila ravno prišla iz starega kraja. Moj mož je bil naročen na list "Glas Svobode". Zakaj neki je bil naročen na tak list? Ta ali oni bo morda mislil, da je bil moj mož tako rdeč. Jaz pa mislim, da ni bil rdeč, ampak — rumen...

Jaz sem odnekad rada brala in seveda sem tudi tisti list vedno pregledala. Marsikaj se mi je zdelo čudno v listu in nisem mogla razumeti, zakaj tako grdo piše, posebno čez duhovnike. Pokazala sem list gospodinji, pri kateri sem bila na stanovanju, in obe sva brali. Tudi ona je bila huda, ko je bilo toliko grdega čez verske reči. Zakaj vendar v Ameriki tako pišejo?

Spominjam se pa, da je bila v listu lepa povest, ki je menda imela naslov: Divji kozel. Tisto povest imam še danes v spominu.

Nekoč sem bila pri sorodnici in sem jo vprašala, če je naročena na kakšen list. Odgovorila mi je, da ima Amerikanskega Slovenca. Takoj mi da nekaj števil, naj jih nesem domov in berem. Jaz sem ji pa povedala, da

je moj list Glas Svobode. Ona se mi pomilovalno posmeje in mi vse razloži, kakšen list je to. Pregledam Amerikanskega Slovenca in z veseljem spoznam, da so tudi v Ameriki dobri listi.

Pridem domov, moj mož pa od dela. Bil je truden, vendar me takoj vpraša, če imam kaj, da bi bral. Brž mu dam Slovenca in tudi njemu se je tako dopadel, da sva ga takoj naročila.

Ko je potekla naročnina na Glas Svobode, pride zastopnik. Ko je videl, da ne mislim ponoviti, je začel prigovarjati, naj list kar hodi, bom že pozneje plačala. Toda odločno sem mu povedala, da naj nam list takoj ustavi. Takrat se obrne k mojemu možu in pravi:

"Aha, Joe, pri vas pa žena hlače nosi..."

Moj mož ni nič rekel, zastopnik je pa odšel razžaljen in hud.

Ob novem letu pride drug zastopnik in me sprašuje, zakaj sem list pustila, ko je vendar tako poučljiv in prinaša tako lepe povesti. Odgovorim mu:

"Ena povest je bila res lepa, tista od divjega kozla. Drugega lepega pa nisem našla v njem."

On je bil zadovoljen, da sem vsaj nekoliko pohvalila list, in mi prične prigovarjati:

"No, če že nočete več naročiti tega lista, pa vsaj kupite Koledar, ki sem ga vam prinesel. Ima dosti lepih povesti, kakoršne radi berete, in za svetnike boste vedeli, kdaj je kateri, da boste lahko ljudem voščili za god."

Takrat je bilo, da sem se jaz tiste iznebila. Završala sem:

"Veste kaj, vi pravite in pišete, da ni Boga. Kje so pa potem svetniki, če Boga ni? Ako ga res ni, potem pa še svetnikov ni treba!"

Ko bi vi videli, kako hitro je začel pobirati šila in kopita! Moj gospodar se je tako smejal, da ga še danes vidim. In ko je prišel moj mož z dela, mu je brž vse povedal. Joe mi je pa rekel: Prav si naredila. Vse od takrat imamo v hiši samo katoliške liste, tisti dogodek smo pa imeli že prav velikokrat v mislih. Tu sem ga pa zato povedala, ker se ravno vrše po naselbinah shodi za katoliški tisk. Naj bi imeli prav veliko uspeha!

PRIZNANJE!

V znanem protiverskem listu je bilo brati, da hodijo v Jolietu katoliški ljudje od hiše do hiše po svoji naselbini in "harangirajo" ljudi za naročbo katoliških listov in časopisov.

Mi ne vemo, kaj pomeni beseda "harangirajo". Toda ker je to zapisano v brezverskem listu in so s tem naši katoliški ljudje v Jolietu obtoženi in obsojeni, si prav lahko mislimo, da mora biti to nekaj zelo dobrega.

Zato iskreno čestitamo našim Jolietčanom in jih tu javno postavljamo drugim naselbinam za zgled.

Da, od hiše do hiše je treba in tako dolgo prigovarjati, da pridejo v vsako hišo katoliški

listi in časopisi. Kadar bo tisti protiverski list tako obtožil vse naše naselbine, takrat bomo šele vedeli, da so naši ljudje storili svojo dolžnost.

Tisti list se ni pritožil nad Jolietčani, da skušajo brezverski tisk počistiti iz svoje naselbine. Toda mi mislimo, da se to pri tako odločnih ljudeh samo po sebi razume. Ako se pa to vendar še ne godi, potem imamo tu še eno željo, ki se takole glasi:

Jolietčani, skrbite, da boste kmalu zopet v "cajtengah" in sicer pod obtožbo, da ne pustite nobenemu brezverskemu listu v svojo naselbino! Kadar bomo tako obtožbo brali, bo Ave Maria postavila Vašo naselbino na najvišji svečnik!

Trobenta Dolgega Janeza iz Krtačje vasi

Piše star naseljenec.

KAJ VEČ KOŠTA?

TO sem že enkrat povedal, da v Krtačji vasi delajo krtače. Delajo jih za domačo uporabo, pa tudi za prodaj. Kadar se bo moja krtača izrabila, da ne bo mogla več krtačiti, bom poslal po novo tja v Krtačjo vas. Ta vas je sicer precej daleč od mene, pa vendar ne bom nikjer drugje kupil nove krtače ko v Krtačji vasi. Tam so krtače zelo poceni . . .

Zdaj boste pa rekli: Poglejte ga Janeza, kako je bizneški! Za tistih pet krajcerjev mu je . . . Po pravici vam povem, ni mi za pet krajcerjev, ampak prepričan sem, da je treba domače ljudi podpirati. In ker je zraven krtača tam bolj poceni, no, ali me boste imeli za umazanca, ako prihranim kakšen groš?

Je že tako z nami, da radi vprašamo, kje kakšna reč manj košta. In če se prepričamo, kaj je ceneje in kje, se kmalu odločimo, kdo bo dobil naše gnarce . . .

Saj celo vero in nevero nekateri ljudje samo po tem sodijo, katera več košta, oziroma, katera je cenejša. Navadno se piše in govori, da je nevera mnogo bolj poceni, zato mnogi

ljudje pravijo: kaj boš tako neumen, da boš vero podpiral, ali še sedaj ne veš, kako salamsko dosti vera košta . . . ?

Dajmo malo pogledati, kako je s to rečjo! Jaz si namreč upam kar naravnost zapisati, da je nevera veliko bolj draga ko vera. Kdor tega ne verjame, naj kar do konca bere tele moje vrstice.

Najprej se vprašajmo, koliko košta vera. In to vprašanje bomo razdelili v dva dela: Koliko košta vera, brezverca — koliko košta vera verne ljudi?

Naj sledi temu vprašanju takoj odgovor, da vera brezverce sploh nič ne stane. Dokler jo pri miru puste, jim ni treba ničesar prispevati za verske ustanove. Ni jim treba podpirati cerkve, ne duhovnikov, ne katoliških šol — nič. In vendar si ravno brezverci najbolj brusijo jezike in neprestano kriče, koliko vera stane!

Šele takrat začne vera delati brezvercem stroške, ko jo začno preganjati. Za preganjanje vere se morajo organizirati in plačevati članarino. Morajo plačevati liste in časopise, ki pišejo proti veri. Morajo plačevati vstop-

nino za prireditve, ki so naperjene proti veri. In še mnogo drugega. In če potem kriče, koliko vera stane, so popolnoma sami krivi. Pri miru naj jo pustite, pa jih ne bo prav nič koštala!

Temu nasprotno pa rečem, da jim bo vera še celo prav veliko koristila in jim prihranila zelo veliko stroškov in sploh zemeljskega premoženja. Odkod mi je pa ta misel prišla?

Le pomislite: Vera uči svoje ljudi poštenosti, potrpežljivosti, pravičnosti, prizanesljivosti in vseh drugih čednosti. Vera naroča ljudem: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe . . . Ali ni za brezverce koristno, če živijo med takimi ljudmi, ki jih ne bodo sleparili, goljufali, jim kradli, jih napadali, sovražili, pretepali, pobijali in jim kakorkoli škodovali na dobrem imenu, na zdravju, na premoženju? Po mojih mislih je torej vera tudi brezvercem zelo koristna, čeprav jih na drugi strani nič ne košta.

Koliko pa vera, košta verne ljudi?

Verni ljudje morajo res podpirati cerkev, duhovnike, šole in tako dalje. Gotovo je, da te reči stanejo precej denarja. Toda človek, ki po biznesko misli, nič ne jamra, kadar mora šteti denar za reči, o katerih ve, da mu koristijo. Vsak človek rad svoj denar "investira", to se pravi, vložiti v naprave, ki mu bodo prinesle več koristi kot sam mrtvi denar.

Mi verni ljudje, ki verske reči podpiramo, svoj denar samo investiramo. Če imamo veliko, lahko veliko investiramo. Če imamo malo, se od nas ne zahteva, da bi veliko investirali. Za svoje majhne investicije pa dobimo nazaj zelo veliko, prav toliko, kakor če bi investirali velike svote.

V prvi vrsti se zavedamo, da je podpiranje verskih reči za nas toliko kot nositi v nebeško banko. Dobro vemo, da si s tem nabiramo zakladov v nebesih. In v primeri z nebeškimi zakladi so tiste svote, ki jih dajemo za cerkev, kakor kapljica vode v primeri z ogromnim morjem . . .

Tudi v časnih rečeh nam tiste investicije prinašajo ogromne obresti in nam naš denar v obilni meri vračajo. Vera nas uči, da živimo zmerno in pametno, da ne zapravljamo denarja za nespametne in škodljive reči, da se ne vdajamo preveliki želji po papci in pupci, da si

čuvajmo zdravje in še mnogo takih dobrih reči. Iz skušnje vemo, da so to sami koristni nauki. Ravno tako pa vemo iz skušnje, da bi bilo jako malo takih naukov na svetu, če bi ne bilo verskih ustanov. Svetna modrost te nauke sicer tudi kolikor toliko pozna, vemo pa, da jih niti z besedo niti z zgledom ne uči v zadostni meri . . .

Torej lahko rečem, da vera tudi vernih ljudi — nič ne košta.

Zdaj se pa obrnimo drugam in se vprašajmo: Koliko pa nevera košta? Pri tem vprašanju nam ni treba posebej misliti na verne in posebej na neverne, zakaj odgovor velja za oboje in odgovor se glasi: NEVERA VELJA OGROMNE SVOTE DENARJA . . .

Življenje brez vere, svoboda strasti, vstrezanje sprijeti človeški naravi — vse to stane silno denarja. Mislite na velikanske bolnišnice, v katerih hira toliko ljudi, ker se niso ravnali po verskih naukih in so si po nepotrebnem zapravili zdravje. Mislite na naša sodišča, katera imajo tolikokrat opraviti z zločinci, ki se niso držali vere. Mislite na javne kaznilnice in ječe — ali so tisti njihovi prebivalci notri zato, ker so se držali vere? Ali ne marveč zato, ker so vero in njene nauke zaniževali?

Ali ni torej preziranje vere tisto, kar nas davkoplačevalce stane toliko denarja v obliki ogromnih davkov, ki jih komaj zmagujemo ali pa sploh zmagati ne moremo? Teh reči pa naši brezverci nočejo videti. Zaletavajo se v vero in jo skušajo ubiti, ko jih vendar prav nič ne stane, če mi verni ljudje molimo in spolnjujemo verske dolžnosti.

Torej bi rad vedel, s kakšno pravico se zaletavajo v vero in kriče, koliko stane! Prav nič jim ni treba, da se spuščajo na naše polje, kar na svojem naj ostanejo — tam imajo na kupe plevela, ki si lahko dajo dovolj opraviti z njim . . .

ZAHVALA

Prisrčno se zahvaljujem svetemu Antonu in božjemu služabniku Frideriku Baragi za uslišano prošnjo. Prilagam dar za kruh sv. Antona.

Neimenova iz Jolieta.

OZNANILA

1. KAMPANJA ZA TISOČ NOVIH NAROČNIKOV gre še vedno prav dobro od rok. Tudi v preteklem mesecu je bilo po raznih naselbinah dosti živahnega gibanja. Zato je številka od zadnjič lepo narasla in nič drugega nam ne preostane, kakor da rečemo: ISKRENA HVALA agitatorjem in agitatoricam, našim novim naročnikom pa prisrčen "DOBRODOŠLI!" Ostanite zvesti! Vsem pa: NAPREJ do končnega cilja!

Novih so nam od zadnjič poslali sledeči in sledeče:

Brat Antonin	8	Mary Papesh, Joliet, Ill.	9
Mrs. Smerdel, Barberton, O.	4	P. Benigen Snoj, Johnstown, Pa. ...	4
Mrs. Skerl, Barberton, O.	4	Mary Prislant, Sheboygan, Wis. ...	1
Mrs. Okolis, Barberton, O.	1	Neimenovan ..	10
Mrs. Lewis, Collinwood, O.	1	Mary Kokolj, Milwaukee, Wis.	1
Mr. Bratina, Collinwood, O.	2	M. Mokavec, Medford, Wis.	1
Katarina Lasich, Dillon, Mont.	2	Marco Bluth, Joliet, Ill.	4
Mary Usenicnik, Morgan, Pa.	2	Frances Kauc, West Park, O.	11
Johana Kastelic, Eveleth, Minn.	1	Mary Cadonic, Pittsburgh, Pa.	5
Mary Sivic, Forest City, Pa.	1	Mary Knaus, Chisholm, Minn.	3
Antonija Bogolin, Sheboygan, Wis.	8	Margaret Perhne, Sheboygan, Wis. ...	2
Josephine Jereb, Cleveland, O.	1	Frances Gercar, Feribault, Minn.	1
Anna Lampe, Duluth, Minn.	1	Veronika Ruppe, New York	4
Frances Plautz, Detroit, Mich.	1	Mrs. Anzlovar, Brooklyn, N. Y. ...	2
Lucija Gregorčič, Milwaukee, Wis.	1	Mary Pangre, Anaconda, Mont.	1
Ierezija Zdesar, Euclid, O.	2	Perko-Kurnik Co., Collinwood, O.	8
Mrs. T. Potokar, Euclid, O.	4		
Rev. Edvard Gabrenja, New York.	1	Skupaj	121
Mrs. Archul, New York	1	Zadnjič ..	527
Mary Tomec, New York	1		
Anton Malesic, Steelton, Pa.	5	SKUPAJ ..	648

2. Za Koledar 1938 smo prejeli že nekaj prav prijaznih spisov. Tudi že nekaj slik. Pridite še drugi. Berite več o tem v zadnji številki.

3. Nužno prosimo, da nam ob preselitvah takoj naznanite spremembo naslova. S tem prihranite mnogo sitnosti nam in sebi. Mnogokrat nam pošta vrne list s pripombo, da se je naročnik preselil, novega naslova pa ne pove. Mi ne vemo kaj storiti. Po nekaj mesecih se pa naročnik pritoži, da ne dobiva lista. I, seveda ne! Mi ne moremo vohati, kam se je dejal. Prosimo torej prav lepo.

4. Brat Antonin se bo v tem mesecu enkrat premaknil iz vzhoda na zahod. Pomikal se bo počasi preko Springfielda in Kansas Cityja vse tja do San Francisca. Vsem ga priporočamo in vas prosimo, da mu greste na roko.

5. List CVETJE se naroča in plačuje pri nas. Nekateri naročniki tega lista se še niso nič odzvali, čeprav smo jim poslali posebna pisma. Prosimo, storite svojo dolžnost vsaj ta mesec.

ENGLISH AVE MARIA

MAY—OUR BLESSED LADY

By the common consent of the faithful, and with the endorsement of the Holy See, the month of May is consecrated, in a special manner, to devotion to our Blessed Lady. And, what month is more fitting for devotion to Our Queen than beautiful, blossoming May? Just as naturally as the flowers burst into life and beauty in the happy May-time, just so naturally do the hearts of Mary's christian children burst into love, song and devotion towards her.

Never was there an age in which the devotion to the Blessed Virgin Mary did not flourish. This devotion is so entwined with all the fundamental doctrines of our faith, that we might as well expect to see these latter rejected as devotion to Our Lady neglected. We have never had any reason for doubting the truth of what is taught us about Mary. On the contrary, what we know of the history of the world and of God's Church in the world confirms the teaching which we have received concerning Mary's power and greatness; the efficacy of her intercession and her intervention on behalf of them. It is not necessary to justify to ourselves that devotion to the Blessed Virgin Mary which is part of our heritage in the Church; it is a thing we are so sure of, as part of the Faith that we do not need any further assurance of its rightness beyond what we have in the teaching of the Church and in actual experience of Mary's powers gained in the Church throughout the centuries.

Devotion to Mary, to the Mother of God, has always been an outstanding characteristic of practical Catholics. And, rightly so, for where do we find a tenderer heart; one who is more compassionate, or more solicitous for our happiness? God created Her to be our refuge, and through Her turn the wailings of the children

of Eve into songs of joy. God endowed Her with a charity far surpassing that of every other creature; and as She loved God more fervently than did any other created intelligence, so does She love us with a love far exceeding that of all the creatures.

Devotion to Mary is the nourishment and safeguard of our faith. It is the guide and strength of our morality. Was there ever a time when devotion to Mary was more needed in this world than now, when the minds of many so-called Christians reject the divinity of Christ, and when the hearts of men have nearly lost all virtues. Mary, the Mother of God, Her soul aglow with grace and beauty, is the remedy of all the evils. Mary, leading Her children up to the pathway of Christian perfection by example and the influence of Her life and character. Mary, the model, the help, the strength, the glory of womanhood is the one to whom we should all turn.

Let us with all the earnestness and fervor we can, consecrate ourselves and all we have to Our Mother. Churches and shrines are solemnly dedicated to Mary's service, but the shrine She loves best is the loving devoted heart of her earnest clients. Why question those that move towards Mary's altar? The heart and soul has its own sufficient answer. The loss of Mary would be a soul calamity. Its effects would intensify the already difficult task of living uprightly. It would darken the prospect of a peaceful death; it would seal the fountain from which come the graces and helps to the soul. Thankful, therefore, that we have a Heavenly Mother and that we never lose Her, let us often during this beautiful month especially kneel at Mary's altar. Let us thank Her for blessings received. Let us tell Her of our love and reverence. Beg of

(Continued on Page 26)

DESIRE HASH-POT KNOWLEDGE?—

READ EVERYTHING!

Stanley Thomas

Concentration on public fancy is the underlying cause of the enormous amount of subversive literature which infests the literary market today. It has given birth to that army of unscrupulous writers who have no greater respect for one's intelligence than Mars has for the goddess of Peace. Loud, smart-talking writers, through a pretentious process of reasoning, endeavor to get across ideas antagonistic to all that is essential and sacred in life. The notions of God, religion, the Ten Commandments, and the fundamental rights of the family and the individual are painted as too ancient to merit an approval of modern thought and fancy. If the unsuspecting public leads with its chin, it is sure to be taken for a ride.

The cardinal virtue, if we may call it such, of these subversive writers, is their facility in presenting their wolf draped in sheep's clothing. Their ideas must contain a semblance of plausibility, they always appear under the guise of truth. They may begin with facts, and after maneuvering them through a fantastic series of implications, they spring the wolf in the wool, their pet fallacy. Their method does not necessarily consist in bold denials of fundamental beliefs, for such denials arouse the quick suspicion of the readers, but by subterfuge and implication they seek a reader's confidence, and having gained the path of least resistance, they inject the poison of false belief into an unsuspecting mind.

How often have we not encountered, in our reading material, reasoning which proposed to prove that the horse is an animal, and concluded by asserting that the animal is a horse. With gumptious sincerity a self-styled philosopher may assure us that an apple is a fruit, so is a pear, therefore a pear is an apple. When such trick reasoning attempts to throw aside the fundamental convictions of the true

meaning of life, it is time that we should be on our guard.

Present-day theories on life and its problems, which plead to keep religion out of it, or which misrepresent religion, are products of the imagination and have not the backing of sound logical reasoning. They merit not the support, but the disgust of a rational being. However, we live in a period of "isms," and every new-fangled "ism" boasts of its band of followers, a sign that double-dealing deceptive writers are definitely on their way. We are being stormed with an hysteria of contradictory theories, and in the clash of principles sane thinking hangs in the balance.

Whenever one reads, he is naturally open to conviction. Conviction, however, rests on the process of reflective reasoning. Every intelligent man will be tactful and careful in reading and accepting matter proposed for his conviction. Thoughtful reading, rather than blind sentiment, is the determining factor of his attention and interest. In thoughtful reading one need have no preconceived notions to discern the logic or illogic of the matter proposed for his approval. The illogical becomes apparent through careful perusal, as also does the plausibility of the logical.

But, everything that is logical need not necessarily be true. This is the fly in the ointment. It may be logical to say, for example: "Uncle Jim is a man, but since every man is an animal, Uncle Jim must necessarily be an animal." This reasoning is logically correct, but it does not follow that the conclusion: "Uncle Jim is an animal," is true.

To draw the line of demarcation between truth and fallacy is the most important task of a reader. It calls for skill in discrimination, and this the average public does not possess. It is not always easy to separate the chaff from the wheat, hence the advisability of being choicy in reading material, lest our minds be contaminated with apparent truths.

RELIGION WITHOUT A CREED

A correspondent writes regarding the assertions of his non-Catholic acquaintance, who is one of the unreasoning beings who imagine that there can be such a thing as religion without a creed, and that it is a sign of moral, intellectual and spiritual superiority to be "unfettered by creeds or dogmas." As if any man was ever free from dogma of some sort! Has this "creedless Christian" taken the trouble to find out the meaning of the things he can't abide? According to the lexicon, creed is "a brief summary of faith, any system of principles which are believed or professed," and dogma is "a settled opinion, a principle, maxim or tenet." Surely certainty, fixed principles, definite belief clearly stated, do not constitute bondage of thought. Does our friend regard the multiplication table as a foe to accurate reckoning, and hold himself unfettered by the dogma that "A" is the first letter of the alphabet? Of course he does not; it is

Only in Religion that he Prefers Chaos,
every man to have his own arithmetic, and to arrange an alphabet to suit himself, or not at all, as best pleases him. Our friend's assertion that the New Testament does not dogmatise, and does not enforce a creed, sets us wondering, if he has ever read the Sacred Volume, and if so, in what passage he discovered support for his mental vagaries. The New Testament dogmatically asserts the existence and Fatherhood of God, the salvation of the just and the reprobation of the wicked, to name no other articles of the Christian creed. Our Lord commanded His Apostles to teach all nations. What were they to teach, if not a creed? Even an angel from Heaven is to be anathema if he teaches another doctrine than that of the Apostles. A creedless Christianity is contrary to the mind of Christ, contrary to Scripture, against the minds of all professing Christians for sixteen centuries, against the mind of the Catholic Church, the Divinely appointed Teacher of mankind.

Christianity Is a Creed

and as a Catholic expert has written, a "religion without a creed is like a body without

bones"; in a boneless body there is no point of attachment to the muscles, it cannot wriggle and palpitate. Without a creed there may be spasms of religious emotion, but not a life logically and methodically guided by religion. Our friend is one of those who amazingly believes that God the Son, the Second Person of the Blessed Trinity, founded a Church capable of misleading in matters of eternal salvation, and commissioned it to teach all nations, whilst all the while it is capable of teaching error, and promised that the Spirit of Truth, God the Holy Ghost, should abide with it forever, whilst at any time it might be teaching falsehood, for any guarantee there is to the contrary! To that, his denial of the infallibility of the Church amounts. Now, the New Testament is very dogmatic indeed on that matter. Dr. Cahill tells us that there is no language in Scripture stronger, clearer, more decided than

The Legislative Enactment of Our Lord

appointing a permanent teaching authority on earth, guided by the perpetual presence of the Holy Ghost, with which Christ is forever, which is heard as men would hear Him. "He that heareth you heareth Me." Surely it is perilously near to blasphemy to assert that those words were addressed to a fallible Church, a Church against which the gates of hell **shall** prevail? An authority from the fact of being commissioned by God to teach men becomes unfallible; that is, the infallibility is contained in the very commission, and as believer in Revelation will deny that Revelation was intended for all time, clearly it follows that there must be an authority to teach, interpret, decide, and preserve its truths for all time, "even to the consummation of the world." To assert that there is no infallible guide or authority on earth is equivalent to denying Revelation, altogether. Scripture says that the true Church cannot fall into error, cannot lead astray, because God the Holy Ghost is with Her to the end of the world, to teach Her all truth. And that is what the Catholic Church says, and always says, and always has said; She declares that She is infallible; in other words, that being

The One, True Church, Guided by the Divine Spirit of Truth

she cannot teach what is false. All other churches, all sects, admit that they are fallible; their doctrines are overthrown overboard bit by bit as time goes on, or altered to suit "modern thought," as required; the absence of the Holy Ghost is emphasised again and again. The Catholic Church alone agrees with all the texts of Holy Scripture, whether it be those relating to their infallibility, or those which set forth the dogma of the Real Presence, Peter's supremacy, or other articles of Christian faith. It would be interesting to know on what authority our friend accepts the New Testament as authentic and inspired. Catholics accept it on the authority of the infallible guide and teacher, the Catholic Church. But what fallible guide has prevailed on our free-from-dogma-and-creed friend to accept the dogma that the Bible is the Word of God?

The Mail Bag

Dear Junior Readers and Friends:

Ah, May is once again with us. It is the time we think of flowers, trees and green fields. And nothing else? . . . Oh yes, May is the time that we especially think of our dear MOTHERS. And I hope that all my little friends think of their dear Mothers especially in Holy Communion. Yes, my little friends, when you receive our dear Jesus in Holy Communion, ask Him to bless your kind loving Mother and to let her be with you for a long time.

And Junior Friends, remember also your spiritual Mother during this month. Yes, the Blessed Virgin Mary. Make it a resolution right now that every one of you JUNIOR READERS is going to attend the May devotions without missing once.

Well, the JUNIORS' CONTEST is going into the second month! There was a good response for the first month. The first one to send in his answers was **Frank Lubich** of Mill-

vale, Pa. The six new questions are also in this issue so get after them! And for those who perhaps missed out on the first six questions last month we have repeated last month's questions. Just another chance for the JUNIOR READER who wishes to start this month! COME ON! ENTER THE JUNIORS' CONTEST.

And Junior Readers, we are beginning in this issue also a cross-word puzzle contest! There shall be six puzzles, one every month! Of course a prize shall be given in this contest also! And you can enter **both** contests, the question contest and the puzzle contest! So JUNIOR READERS you have two chances of winning by entering both contests! So let's get down to work! Come on you Junior Readers from all over—get down and send in your answers!

But don't forget to write a few little compositions and other interesting articles. Now that you have begun the WE JUNIORS SPEAK column you do not want it to die do you?

Well, Junior Readers, let me close with the hope that you all keep May in the right way: attend the May devotions and make your dear Mother happy and at the same time show yourselves true children of the Blessed Virgin.

And now: So Long, Juniors and happy regards,

THE JUNIORS FRIEND,
P. O. BOX 608,
Lemont, Illinois.

Dear Junior Friend:

Chicago, Ill.

I am in the fifth grade now. I go to the St. Stephen's School. My favorite subjects are Spelling, Religion, English, and Arithmetic. But, most of all I like Spelling and Arithmetic. Our teacher's name is Sister Philomena. She is good to us. On Friday we read library books and draw. Here are a few jokes I will tell.

Why does a Scotchman fry his eggs in Lux? So they won't shrink. What has four eyes and can't see?

A policeman was chasing a robber over a bridge that was two hundred feet along, two hundred feet high, the water was two hundred feet deep and it was in the winter. The man jumped over the bridge. Why did he get killed before he touched the water? He cracked his head on the ice.

Your little friend,

Vera Zugel.

Reverend and Dear Father:

My name is Margaret Racic. I am ten years old and in the fifth grade at the St. Stephens school. This is my first letter to the Ave Maria. My sister, Eileen, who is in the fourth grade wrote a letter to you recently.

I like our room at school. It is always decorated nicely. Our teacher's name is Sister Philomena. She is never too hard on us.

Best of all seasons I like springtime when the flowers bloom and the days get warmer. Easter will soon be here and everybody hardly waits for the big bunny who brings us baskets full of candy. I hope he will not forget to stop at your place.

Your little friend,

Margaret Racic.

Rev. and Dear Father:

I'm kind of timid as yet in writing you a letter, for this is the first opportunity I have of mailing my own. Of course, we write letters in the English Class, but just to drop it in the mailbox to think of it cuddled together with all the rest of the letters journeying to distant cities makes me glad all over. Although my letter won't have such a long train ride, I'm happy all the same, for it is going to you Rev. Father, and it will be one more letter against the girls.

I am attending the 6th grade at St. Stephen's School where I have spent the previous five years. I am also an altar-boy. I like my father and mother and pray for them every day. I often think what I will be when I grow up. At present I wish to be a boxer. I always listen in to the fights between Joe Louis and his opponents.

We had a few days of snow. I enjoy throwing snowballs and ice skating. The snow left us but we still have the ice. Sincere wishes to all the readers of the Juniors' Page.

Your friend,

Joe Nemanich.

day, so we gave them out on the Friday before.

Best regards to all the Readers of the Juniors' Page.

Your friend,

Henry Sajovic.

Reverend and Dear Father:

Chicago, Ill.

I am a boy of ten years, in the fifth grade at St. Stephens School. I like school very much but especially I like the time when the bell rings for dinner. I often dream of riding in an airplane to Willard Wisconsin. My brother, Reverend John V. Trinko, is the pastor there. Some day I wish to be a priest and wear a brown habit too.

Your friend,

William Trinko.

Dear Father:

Chicago, Ill.

During the warm month of June, David, Betty, and Jack, decided to go down to the seashore. Receiving permission to go, they tripped gayly on their way. When they came there they started to play in the water. Jack sighted something floating. By luck, David had a rod, and fishing it closer to him, saw it was a bottle.

Betty thought there was a lucky coin in the bottle, or a small fortune. She took it in her hand and examined it. It did not seem to be any roll of bills or a coin. Betty was about to open it, but Jacky who had sharp ears, heard his mother's call. Betty, excited as she was, let the bottle drop into the water.

They all ran home to their mother telling their mother what happened. They were told to run an errand, and ran as fast as their legs could carry them. Returning to the shore, they were disappointed not to find the bottle in the water.

Best regards to you Father, the Junior's friend and to all the readers.

Your little friend,

Elsie Borstnik.

Dear Reverend Father:

Chicago, Ill.

I like winter very much because it snows. During the winter the children can have a lot of fun by making snowballs, snowmen, slides, go ice skating and sled riding. There are no flowers or plants or birds. The flowers and plants die and the birds fly south where it is warm. When children want to go out to shovel the snow they have to dress up good so they won't catch a cold.

I hope we will soon get plenty of snow, for it is so slow in coming this year. I wonder if you like snow, too.

Your friend,

Dorthy Stefanac.

Dear and Rev. Father:

Chicago, Ill.

I'm sending you some riddles for I think all the rest of the children have written all the news to you. I hope you enjoy them.

What was the groom's man? Sweet William. What was the bride's name? Marygold. What color were her eyes? Violet. What color were her cheeks? Pink. What color were her lips? Rose. Who was the preacher? Jack in the Pulpit. What kind of slippers did she have? Lady Slippers. Who was maid of honor? Pansy. What was her mother's advice? Forget-me-not. What did they leave behind them? Bleeding Hearts.

Your little friend,

Ann Boncha.

Reverend and Dear Father:

Chicago, Ill.

All my class mates are asking me if I wrote to the Junior's Friend. I just couldn't say no, so I made up my mind to become a member of this interesting section called the "Junior's Page."

I am getting along fine in school even though the lessons are a bit hard. Our teacher is nice to us. Her name is Sister Philomena. The studies I like best are Geography, History and Arithmetic. When I grow up to be a man, I would like to travel through those interesting places that we study in Geography. I think it would be fine to ride in a big steamboat across the ocean or in an airplane across the sky.

My favorite game is football. I like it very much. My classmates always throw the ball to me because I always run through. Well, I have to run through my letter now and say goodbye till the next time.

Your new friend,

Frank M. Horvat.

Reverend and Dear Father:

Chicago, Ill.

I know of two riddles. Here they are . . .

There is a house and in the house is a stove. Behind the stove there is a box; in the box there is a cat. What is his name? His name is Guess Again. . . The second riddle is.

There is a pole; on the pole there is some ice; on the ice there is a man. What is it? Answer: Policeman.

Do you like them, Junior Friend? I hope so. Keep smiling and God bless you.

Your little friend,

Josephine Kozel.

Dear Junior Friend:

Sheboygan, Wis.

I am in the seventh grade in the St. Cyril and Methodius School. I like school very much. My favorite subjects are: Arithmetic, Spelling, and Reading. I like Reading the best. In Reading I like to read an interesting story. When I get through reading it I like to tell the important parts and characters; pick out the big words and tell the meaning of them.

Yours truly,

Mary Dragan.

Dear Junior Friend:

Sheboygan, Wis.

I am writing a letter to let you know what is happening here in Sheboygan. We got a punch card to sell today. There are forty four punches on it. The room that sells the most punches will get a radio. The person that sells the card gets a prize and the winner gets one too. There are about forty different prizes. When I sell my card I am going to take a pen and pencil set. How I wish that you could be here to see all the beautiful prizes. When our class gets the radio I will write to you again.

Yours truly,

Elsie Vrtochnick.

Dear Junior's Friend:

Sheboygan, Wis.

This is the first time that I am writing in this magazine. I don't have much to say but I am going to tell you about my Xmas vacation. We had a nice vacation and a beautiful program. The people enjoyed the program very much. We had a Drill and many nice Slovenian Songs.

God gave us many good things this year, and we thank Him. I am a pupil of the seventh grade in the St. Cyril and Methodius School.

Yours truly,

Laura Urbas.

Dear Junior's Friend:

Sheboygan, Wis.

We read how you wanted little Friends of the Ave Maria to write a letter. Here I am sitting in school on the 11th of February writing a letter to you.

I have very much fun in school. We get merits whenever we get one hundred in Spelling, Arithmetic, or other subjects. All the pupils in this room are very quiet these days because we are making sacrifices for Lent.

After school when I get home I read my Geography book or look at some Military magazines.

Yours truly,

Henry Pozenel.

MAY—OUR BLESSED LADY

(Continued from Page 21)

Her continued help and above all, render to Her the most gratifying homage, the only homage She craves, which is the imitation of Her virtuous and saintly life.

This month Our Blessed Mother means for every one of us the beautiful gift of peace and happiness, soul-flowers of the May-time, if we lovingly go for them to the Mother of Jesus and of us.

THE GHOST OF THE BASKERVILLES

Ernest Tursich—Chicago

(Con'd from April)

"The Fox!" exclaimed the Inspector. "Hum-um! Why he is the one who murdered three of the king's household last week. He's the cleverest criminal we've ever dealt with in the history of the Scotland Yard Police. Wait till the Commissioner hears of this."

After saying this he asked for the use of the phone to call a squad car of men to come to the address immediately. This done, he wrote in a note book all the clues he found, and finished just as the squad car arrived with aid. The men were separated and went their ways to the Fox's hideouts which Bob had discovered. If any clues were found, they were to phone them to Mr. Lord, who was to write them down and hold them for Bob.

* No traces of the Fox were found in the hideouts. At the first hideout however, where Bob and Inspector Baker searched, the sinister laugh of the Fox's companion, Tom Shark, was heard. It came from a loud speaker in the wall of the second floor of the warehouse which was another hideout. After the last laugh of the right hand man of the Fox, a threat was pledged that a curse would come upon the one who would capture the Fox and his gang, if ever; a curse that would ever hold.

Just then four men, one of whom Bob distinguished as being the Fox, entered and searched the detectives for means of treachery or escape,—guns and knives. They bound their captives securely and left, one man to guard the prisoners until they returned.

The captor, after the other three had gone, winked at Bob and gave him an assuring look, speaking in a low tone of voice, he said: "I got all the information you want and need. It's in this book."

"He's lieutenant Bill Andrews of Scotland Yard. He's our inside man for the capture of the Fox," explained Bob.

"But in Heaven's name why doesn't he untie us if he's our inside man," asked the bewildered captive?

"That must be explained later," replied Bob, "for here comes the Fox and his men. Bill, do your stuff."

As the Fox entered, he was masterly met with shots from all sides. The Fox dropped to the floor wounded with two of his companions. Just then, Chief Robinson of Scotland Yard entered with his squad from the adjoining rooms. At last the Fox was captured.

But alas! He was nowhere to be seen. Upon being untied Bob Burns ran pell mell to his car, started it and sped away. Speeding for almost six miles he drew up near a gloomy old farmhouse on the outskirts of London. He hurried to the bushes which grew about twenty feet to the left of the house where he lay hidden for almost a quarter of an hour. Soon a large limousine emerged on the road, containing a passenger. It stopped a short distance to the right of the

house. Out stepped Lieutenant Andrews, who had given instructions from Bob to come to this deserted house to capture the Fox. Ten minutes later a man came limping up to the front gate, opened it, and hurriedly limped to the door which he opened and went in. Bob and Bill Andrews ran quietly but quickly to the back door, cautiously opened it, and slipped up the stairs to the second floor where they hid behind a thick screen in one of the corners. Two minutes later a man stepped onto the back porch and dropped to the floor holding a paper in his left hand. Just as Bob and Bill were about to investigate, a thick, white cloud formed over the body into a skeleton and said: "I AM THE GHOST OF THE BASKERVILLES. THE FOX IS MY MASTER!" It disappeared as suddenly as it had come. The same ghost of the Baskervilles had appeared at the scenes of the crimes of the Fox.

Bob and Bill came cautiously from behind the screen and walked to where the body lay. After a close examination, Bob proclaimed the Fox dead from loss of blood.

An hour later, Bob and Bill Andrews entered the police headquarters exhausted from their day's work. They were carrying the body of the Fox.

After some rest, Bob and Bill interviewed the other captives and found out that the kidnapped James Lord was in the neighboring farmhouse, the one in which the Fox had died. Who the Fox was remained a mystery. The curse of the Baskervilles never lasted because all of the gang had to serve a life sentence in the penitentiary and not one was left to keep the curse.

SUNSHINE

Never, not since the world began

Has the sun ever once stopped shining.

His face very often we could not see,

And we grumbled at his inconstancy,

But the clouds were all to blame, not he,

For, behind them, he was shining.

And so behind life's darkest clouds

There's something always shining.

We veil it at times with faithless fears,

And dim our sight with foolish fears.

But in time the atmosphere always clears,

For there's something always shining.

WE JUNIORS SPEAK!

- THE CHILDREN'S CRUSADE
- AN OLD-FASHIONED DESK
- DIES WITHOUT AID
- BEN HUR

The Children's Catholic Press Crusade was sponsored by Rev. John Plevnik, pastor of St. Joseph Church on Wednesday, February 24th at 10:00 A. M. in the Slovenia Hall. The purpose of this meeting was to bring before the children's minds the value and necessity of Catholic literature in every Catholic home. They were encouraged by the speakers to read and spread Catholic magazines and newspapers.

For this reason, the stage portrayed a model library in a Catholic home. The walls of the hall were decorated by a variety of many beautiful posters exhibiting both English Slovenian Catholic magazines and periodicals. These posters were constructed by some of the pupils in the seventh and eighth grades under the direction of Rev. Matthias J. Hiti.

It was worth while seeing the interest and enthusiasm shown by the children as they inspected the books and decorations on the stage, exhibits on the walls and took notes on all that could be seen just as they had taken notes on the speeches of the speakers. Of course, this was done in preparation for a prize contest based on the information gained.

The contest began two days later when a questionnaire was answered by the sixth, seventh and eighth grades. The result was marvelous. Fifteen pupils were the winners as follows: Richard Churnovich, John Yakich, Edward Ambrozich, Doris Babich, Lucille Baudek, Jaqueline Rogina, Lorraine Russ, Lorraine Zivetz, Louise Vidmar, Martin Kolar, Theresa Dragovan, Robert Gaspich, Lorraine Rogina, Ludwig Lesnik and Josephine Zelko. Their names were posted on the Bulletin Board, and as a prize each winner received one year's subscription for any Catholic magazine according to his or her choice.

Therefore, the pupils of St. Joseph School resolved to subscribe for good Catholic literature; to read, practice and enjoy it; to distribute it everywhere; and wherever an opportunity presents itself to destroy all bad literature.

—Josephine Zelko (Joliet).

I have an old-fashioned desk which is 100 years old and which has been kept in our family for several generations. It is made of pine wood and is 3 ft. high, 2 and ½ ft. wide and has 6 drawers. It also has a comfortable chair to match, a set of book holders, an ink stand and a secret panel. I keep all my valuable papers in this secret panel because I know that they shall be

safe. I do my home-work at this desk and often wonder how many other people have used it. In spite of its being so old I treasure it greatly.

—Joseph Stavlenich (Etna, Pa.)

The birds are so happy they fill the World with their songs. But sometimes they get into trouble. Their parents hurry to protect them in danger. But when a little bird breaks a wing he does not cry for help. He just crawls in among the weeds and dead leaves there to die alone. This is not because its parents are unkind but they do not know what to do when their babies are hurt. The little Robin has no one to go to when it is hurt. While Mr. and Mrs. Robin are at home putting their baby Robin asleep under the wing they miss the one that is dying but they cannot come to its aid.

How we ought to thank God for having given us a mother's love, help and care!

—Josephine Rock (Etna, Pa.)

At the age of 17, Ben Hur was sent to the galleys, although innocent of the crime. For 2 years he had to slave and eat very little.

After having fulfilled his prison sentence, Ben Hur was adopted by a wealthy man named Arius, who happened to be along the road-side, while Ben Hur was asking for a job.

When Ben Hur was in prison, soldiers drove his mother and only sister away from their home. Since that time he did not know where they were, if they were still living. His old servants knew their whereabouts, but refused to tell Ben Hur. They were lepers.

When walking down the street one day, Ben Hur noticed a crowd of people listening to our Lord preach. Among them were 2 lepers whom Jesus healed, who were his long lost mother and sister. With great joy he took them home where a beautiful girl lived, whom he intended to marry.

In a few days they saw our Lord being crucified. They tried to prevent the crucifixion by gathering their few friends, but all the Jews were against them.

And so it came that Ben-Hur married and lived happily with his mother and sister in their own beautiful home.

—Therese Mlakar (Chicago).

THE JUNIORS' CONTEST PAGE

Answer the following questions as best as you can. Six questions shall be given every month. You need not answer every question. The contest closes with the September number. The contest began with the last number, April. In order to help those who may have missed the April number we shall repeat last month's questions. This is the last time the first six questions shall be repeated. So if you have not entered last month do so this month!

The APRIL questions were:

1. What is a "bambino" in ecclesiastical usage and from where is the word derived?
2. What is the height of Mount McKinley, Alaska?
3. Why is "A" entitled to the first place in alphabets?
4. Why is the Adam's apple so-called?
5. What day of the year is known as ground-hog day and why?
6. Is "none" a singular or a plural pronoun?

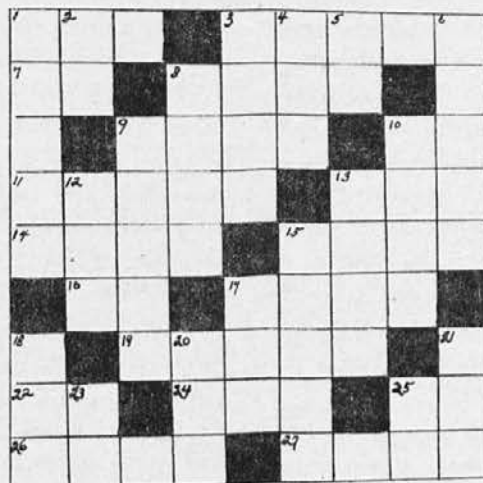
The MAY questions:

7. What feasts of the Blessed Virgin Mary are kept between March 22 and December first?
8. What kind of lead is found in a lead-pencil?
9. Which is correct: "acoustics is" or "acoustics are?"
10. On what day did the Holy Ghost come down upon the Apostles?
11. Can we get to Heaven without Confirmation?
12. How can the image of God in man be destroyed?

A series of six cross word puzzles shall appear. A prize to be given to the one having the six best worked and neatest puzzles. Send answers to the Junior Friend.

Across

- 1 & 3. Hail Mary.
7. Preposition.
8. Prefix meaning water.
9. A collection of cattle.
10. South Norway (abbr.).
11. Musical drama.
13. Fine.
14. Roman Emperor.
15. Present tense form of "do."
16. Tuberculosis (slang).
17. Lacerated.
19. Sanctified person.
22. Like.
24. X.
25. Advertisement (abbr.).
26. Head of the Catholic Church.
27. Small insects.

Down

1. Brother of Moses.
2. Vermont (abbr.).
3. Girl's name.
4. To total.
5. Railroad (abbr.).
6. Girl's name.
8. Man of courage.
9. Plants
10. Past tense of "see."
12. Favorite.
13. A fortified post.
15. A title of respect given to ladies in Italy and Portugal.
17. Tie.
18. A gentle blow.
20. Consumed.
21. Advertisements (abbr.).
23. Therefore.
25. Preposition.

(Contributed by **Jeanette Baher**, pupil of VII
grade, St. Joseph's School, Joliet, Illinois.)

Za pravice delavcev

(Po pastirskem listu jugosl. škofov.)

PO nauku našega Odrešenika, ki je dal človečansko vrednost vsakemu človeku, naj je gospodar ali hlapec, bogatin ali siromak — ki je vse ljudi imenoval svoje brate in otroke nebeškega Očeta — po tem nauku mi škofje, delavci na Gospodovi njivi, podajamo roko trpečemu delavcu v tovarni in na kmečkem polju in ga cenimo v njegovem delu kot človeka in koristnega člana naroda.

Zahtevamo za delo polno plačilo od vseh, ki najemljejo delovne moči. Javno dvigamo glas za socialno pravico in za pravico vsakega delavca kot človeka, zakaj vsak ima v svojem trpečem in umrljivem telesu tudi neumrljivo dušo.

Dvigamo ta glas proti vsem tistim, ki hočejo bodisi z brezsrčnim kapitalizmom, bodisi z brezbožnim komunizmom odvzeti delavcu temeljno pravico človeka — njegovo svobodo. Proti vsem tistim, ki hočejo iz delavca, našega brata v Kristusu, z najstrašnejšim nasiljem narediti modernega sužnja, prav res proletariata, ki nima niti pravice osnovati si svoj dom, svoj rod in družino.

Komunizem v Rusiji se baha, da tam ni brezposelnega delavstva. Toda pogledati je treba tiste vrste delavcev, ki jih v oboroženem spremstvu prevažajo iz ene tovarne v drugo, z enega kraja na drugega, bogve kako oddaljenega; čuti je treba njihove vzdihne pri najbolj napornem delu v tovarnah, v rudnikih in na industrializiranih poljepridobitnih posestvih!

Zmote komunizma in posebej še krvoločnost onih, ki so žejni ljudske krvi, bi hotele, da preminejo naravne pravice človekove, ki je bilo za njihovo uveljavljanje treba stoletij ljudske kulture, potreba celo, da je sam božji Sin prišel na svet v človeškem telesu.

Mi visoko cenimo tovariško zavest in borbo industrijalnega delavstva proti vsem izkoriščevalcem delovne moči. Toda velika zmota je oni "razredni boj", s katerim hočejo odpraviti vse druge stanove. Kaj ni tudi naš kmet delavec in trpin na svojem polju? Ali se ne trudi tudi naš obrtnik v svoji delavnici? Mar ni tudi naš uradnik in vsak duševni delavec go-

spodarski in socialni sodelavec svojega naroda?

Mi odločno nečemo, da bi se družba snovala in razvijala samo na industrialnem delu in proizvodnji materialnih reči. Vsak narod mora imeti svojo kulturo, za katero delajo razni stanovi, vsak v svojem področju. Prav urejena človeška družba bi morala dajati vsakemu svojemu članu možnost, da si mirno z delom pridobiva vsakdanji kruh. Tudi bi morala poskrbeti, da ne bi nihče živel brez dela na stroške skupnosti. Sv. Pavel pravi: "Kdor noče delati, naj tudi ne je."

Mi spoštujemo pri delavstvu tudi ono tovariško zavest in interesno skupnost, ki večkrat seže tudi preko mej enega naroda in ene države. Nas vznemirja enako vsako osvojevalno uničevanje in zaslužnjevanje manjših narodov in kolonijских prebivalcev. Toda mi nočemo, da bi bil kdorkoli iztrgan iz svojih družinskih, rodbinskih, narodnih in jezikovnih vezi in bi postal človek brez čuta in ljubezni do teh velikih svetinj. Zato mi tudi kot veja velikega slovanskega debla dvigamo svoj glas za oni naš najštevilnejši slovanski ruski narod, med katerim komunistična internacionala na najbolj zločinski način zlorablja in uničuje človeka po človeku.

Boreč se za socialno pravico vsakega delavca bomo branili vsepovsod naravna čustva in pravice delavcev — bodisi v družini, bodisi v narodu, da jih ne zaslužnji tuja sila v imenu nekih internacionalcev. Po svoji sveti dolžnosti bomo v svojem poklicu branili naravna sveta čustva dedne nam Kristusove vere v vsakem svajem delavcu. S plošnim apostolatom bomo branili zlasti najvzvišenejši naravni in božji zakonik deseterih božjih zapovedi, ki ga iz prezira do Boga hoče brezbožni komunizem uničiti in izbrisati iz ljudske duše.

Zavest socialne pravice oziroma krivice more imeti le oni človek, ki ima v sebi višje versko spoznanje, da je ČLOVEK PODOBA BOŽJA. Kjer se taji to nadnaravno spoznanje in se priznava samo gola materija, ne more biti socialne pravice. Če se naša duša upira izkoriščanju kapitalizma, je to zaradi tega, ker kapitalistične metode žalijo delavca v njegovem ČLOVEŠKEM DOSTOJANSTVU.

A na to dostojanstvo se poleg kapitalizma tudi brezverski in materialistični komunizem

pri reševanju sedanjih gospodarskih in socialnih težav — prav nič ne ozira.

Zato ne moremo zagovarjati kapitalizma, pa prav tako tudi komunizma ne. Iz teh razlogov moramo biti nasprotni materialističnemu socializmu v vsaki obliki.

Pravične zahteve delavcev so krščanske zahteve

(Po pastirskem listu jugosl. škofov.)

KOMUNIZEM in drugi taki nauki so zmotna in prevara, ki ne more prinesiti ubogim in trpečim resničnega odrešenja. O, da bi krščanski delavci to premislili, spoznali in se odvrnili od teh in takih zmot!

Če bi vse dobro premislili, bi videli, da vse tisto, kar po pameti in pravici zahtevajo, ni v nobenem nasprotju s krščanstvom.

Zakaj bi se torej družili z brezbožnim komunizmom, ki jih ne more osrečiti tukaj na zemlji in prav tako ne na onem svetu?

Delavci se bore za svoje pravice, za pravično plačo, za skrajšanje delovnih ur, za urejene delavske razmere. Ali je v tem kaj napačnega? Saj to so zahteve naravne in krščanske pravičnosti in ni nič takega, kar bi šele komunizem prinesel na svet.

Delavci se bore proti nasilju kapitalizma in tudi to je le pravična samoobramba. Dalje zahtevajo, da se nekatera občekoristna in obsepotrebna podjetja socializirajo. Tudi ta zahteva je le pravična. Pij XI. pravi o teh zahtevah v svoji okrožnici:

“Takšne pravične zahteve in želje nimajo ničesar v sebi, kar bi bilo v nasprotju s krščanstvom, še manj pa so iznajdba socializma. Kdor ima torej le take želje in zahteve, nima vzroka, zakaj bi se družil s socializmom in komunizmom.”

Ob tej priliki moramo vsem vernikom naglasiti, da daje ta papeževa okrožnica (Quadragesimo anno) veljavne smernice za rešitev socialnega vprašanja. Čul se je očitek, češ, da sv. Oče v tej okrožnici ni zadosti obsodil kapitalizma.

Toda — ali ni dosti obsodbe, ko govori papež o kapitalizmu v takihle besedah: Kapital-

izmu je vodilo le pohlep po dobičku in moči. Kapitalizem se nič ne ozira na človeško dostojanstvo delavcev, na socialni značaj gospodarstva, na socialno pravičnost in socialno blaginjo. Pod kapitalizmom je število bednih proletarcev neizmerno naraslo, da njih ječanje vpije z zemlje k Bogu. Kapitalizem je ponižal tudi državo in jo zaslužnil pohlepu ljudi. Kapitalizem žene države in narode v medsebojni boj.

Dalje je papež obsodil kapitalizem, ko pravi, da se gospodarstvo ne more več prepustiti svobodni tekmi sil, ampak se mora podrediti drugemu vodilnemu načelu, namreč socialni pravičnosti in socialni ljubezni. Dalje pravi, da mora prenehati razredni boj, ki zanaša med člane istega poklica sovraštvo in razdor. Namesto razrednega boja naj se taki, ki imajo isti poklic, združijo v samoupravne organizacije ali korporacije.

Mislimo, da je s temi besedami dovolj obsojen kapitalizem. Obenem je pa sv. Oče pokazal, kje je zares rešitev iz današnje gospodarske in socialne zmede in bede.

Če hočemo iti po poti, ki nam jo je pokazal Pij XI., nam je najprej potrebno SPOZNANJE, da so se pod vplivom liberalnega kapitalizma uveljavila v današnjem gospodarstvu zmotna načela in zmotni nauki.

Nasproti tem zmotnim načelom je treba izvojevati zmago KRŠČANSKIM NAČELOM o namenu gospodarstva, o namenu in značaju lastnine in dela, o socialni pravičnosti, ki mora vladati tudi v vseh gospodarskih zvezah, o pravičnih plačah, o svobodi in njenih mejah, o socialni oblasti in njenih mejah.

Krščanska resnica in krščanska etika (nравstveni nauk) o gospodarstvu zavrača vse zmote, ki jih spravlja na dan na eni strani skrajni gospodarski liberalizem (kapitalizem) in na drugi strani materialistični komunizem.

Naj še prav posebej poudarimo, da so krščanska načela že načela naravne pameti, da jih je torej krščanstvo le potrdilo in še bolj utrdilo. Zato morejo in celo morajo priznati ta načela ne samo vsi kristjani, ki so dobre volje, ampak tudi nekristjani, če se le dajo voditi od pameti, ne pa od strasti. — Nekatera taka načela bomo posebej naglasili v naslednjem članku.

Namen javnega gospodarstva

(Po pastirskem listu jugosl. škofov.)

PRVI namen gospodarstva ni dobiček, čeprav misli tako ves današnji kapitalizem. Mi trdimo, da mora biti prvi namen gospodarstva preskrba človeške družbe z vsem potrebnim za življenje.

Živeti pa morajo vsi, ki se bavijo s pridobivanjem za življenje potrebnih reči. Vsi morajo imeti primerne dohodke in te dohodke mora javno gospodarstvo tudi vsem preskrbeti.

Ti dohodki se morajo ravnati:

prvič po delu,

drugič po vloženem kapitalu,

tretjič po dobičku iz obratovanja,

četrtič po zahtevah splošne blaginje.

Socialna pravičnost zahteva, pravi Pij XI. da se plače kolikor mogoče tako uravnajo, da bo ČIM VEČ DELAVCEV dobilo delo in primernih dohodkov za življenje. Le tedaj bo gospodarstvo res socialno in bo resnično dosegalo svoj namen, če bodo vsi posamič in skupno dobivali vse tiste reči, ki jih more dajati narava s svojim bogastvom in pripomočki, potem pa tehnika in prav urejeno gospodarjenje.

Ni pa dosti, da ima delavec le toliko dohodkov, kolikor je potrebno za njegove najnujnejše življenjske potrebe, ampak delavec je upravičen tudi do poštene udobnosti (komforta). Sploh mora imeti toliko dohodkov, da se more dvigniti na višjo stopnjo srečnejšega in brezskrbnejšega življenja. Te zahteve niso v nobenem nasprotju z krščansko krepitvijo, ampak so ji celo močno v prid. Zato je že sv. Tomaž Akvinski to zahteval in Pij XI. samo ponavlja njegove besede.

Da more javno gospodarstvo uspevati, so potrebne tri reči:

prvič neke prirodne snovi ali surovine, (na pr. rude),

drugič je potrebno delo,

tretjič pa kapital.

Človeško delo ničesar ne zmore, če nima kaj v roke vzeti. Torej so potrebne neke prirodne snovi. Toda tudi prirodna snov sama je brez dela neplodna in ne prinaša nobene koristi. Če so v zemlji zakopani kupi železne rude ali premoga, pa jih nihče ne privleče na

dan, nimajo prav nobene koristi.

Zato mora priti na pomoč delo, da se bogastvo prirode izkoristi. Tudi za rast življenju potrebnih reči se mora zemlja obdelovati. Sama od sebe sicer res zemlja tudi kaj malega rodi, a če ostane neobdelana, kmalu podivja. "V potu svojega obraza boš jedel kruh."

Za delo so pa potrebne delavčeve roke, zraven tega pa še orodje in stroji, mašine. Stroj je pa treba kupiti — in tu pride v poštev kapital. Za boljši in hitrejši uspeh dela so koristne tudi tovarne — in te je treba pozidati. Kdo jih bo pa židal, če nima — kapitala?

Ako je kdo lastnik bogate zemlje, je ne more sam izkoristiti. Šel bo in si najel delavnih rok. Delavne roke bodo hotele imeti orodje in stroje, tudi tovarne. Tako vidimo, da se za javno gospodarstvo združijo skupaj trije činitelji: tisti, ki daje snov, oni, ki dajo delo, in še tretji, ki daje kapital.

Ko se pa začne iz te skupnosti kazati dobiček, je tudi povsem pravično, da se dobiček pošteno deli med vse tri. Vsak mora dobiti svoj delež.

Natančno določiti, koliko gre enemu, koliko drugemu ali tretjemu, je nemogoče. Je pa tu vprašanje, koliko gre po pravici delu, oziroma delavcem. Tu je treba zopet naglasiti, da mu na vsak način gre PRAVIČNA PLAČA.

In kaj je pravična plača? Pravična plača je tista, ki je zadostna za vzdrževanje delavca in njegove družine.

Ko delavec sprejme delo pri podjetju, se pogodi s podjetjem za plačo na podlagi MEZDNE (plačilne) POGODBE. Ta pogodba sama na sebi ni nepravilna, vendar so pa lahko take razmere, da bo delavec rajši sprejel delo za premajhno plačo, kakor pa da bi ostal brez dela. Če je plača premajhna, je tudi krivična. Ako delavec ni organiziran, si sam ne more pomagati . . .

Zato Pij XI. odobruje delavske organizacije in njihovo zahtevo po socialni (kolektivni) pogodbi. Takole pravi:

"Mislimo, da je v današnjih razmerah bolj pametno, da se, kolikor je to mogoče, delovna pogodba nekoliko ublaži s socialno pogodbo, kakor se je že na razne načine začelo delati v veliko korist delavcev in lastnikov. Tako po-

stajajo delavci in uradniki deležni lastnine in uprave."

Te besede nam jasno spričujejo, kako sv. Oče odklanja kapitalistično miselnost in hoče, da naj se socialni odnosi uredijo v duhu socialne pravice in socialne ljubezni.

Prenovljenje srca in duše

(Po pastirskem listu jugosl. škofov.)

JE še nekaj, brez česar ne bo trajnega in resničnega zboljšanja gospodarskih razmer — in to je notranja prenovitev srca in duše. Sv. Oče to posebno naglašja in z njim moramo to posebno naglašati tudi mi, tembolj, ker je to še posebej v zvezi z našim poklicem.

Gospodarski in socialni red, naj bo še tako umno zamišljen, je vendar nekaj vnanjega in nekaj izsiljenega, če ni v dušah tudi tistega mišljenja in čutenja, ki se je v zunanjih oblikah uveljavilo. Resnično je: vnanji red mora biti. Potreben je, zakaj nikdar se ne bodo vsi prostovoljno podvrgli temu, kar je prav. Zato so potrebne neke vnanje ustanove in postave in zakoni.

Vendar so samo zunanje postave premalo. Naj bodo postave še tako umne in zakoni še tako modri, dokler večina ljudi s srcem z njimi ne soglašja, dotlej ni upanja, da bi se razmere res na bolje obrnile.

Poglavitni vzroki za stiske naših dni so liberalno-kapitalistične zmote, ki so prevzele vse novodobno gospodarsko in socialno mišljenje. Najgloblja vseh zmot je pa odpad od Boga. Korzenina teh zmot in tega odpada od Boga, pravi po pravici sv. Oče, so pa človeške strasti. Posebno pohlep in poželenje po časnih rečeh. Če ne premagamo v sebi in v drugih tega pohlepa, bodo vse zunanje preuredbe brez duha in moči.

Ta pohlep je dandanes takorekoč gospodar sveta. Zato je pa velik del sveta padel skoraj popolnoma v poganstvo, tako z žalostjo pravi Pij XI. A tudi tam, kjer ta pohlep ni tako močan, da bi gnal ljudi do odpada od Boga, vendar na tihem v dušah deluje in jih dela nezmožne za pravo socialno delo in za resnično socialno in gospodarsko obnovo.

Že sam duh liberalnega kapitalizma je

nasproten vsaki takšni socialni obnovi.

A če se odkrito izpovemo, bomo morali priznati, da je v nas vseh, ki smo otroci naše dobe, še več ali manj starega liberalno-kapitalističnega duha. Kako malo je v nas na primer smisla za skupnost. Kako mirno prenašamo krivice, ki se drugim gode! Kako malo resnične, nesebične, požrtvovalne in velike ljubezni je na svetu! Kako skušamo le sebi zagotoviti boljši položaj, za druge nas je pa tako malo skrb!

Kako zelo čutimo svoje lastno pomanjkanje, a pomanjkanje drugih nas tako malo boli! Tisoči in tisoči živijo brez udobnosti, da celo brez najpotrebnejšega za življenje, brez vsakdanjega kruha, brez doma, brez strehe, a drugi tisoči živijo sredi tega siromaštva zadovoljno, celo veselo in razkošno. Kako malo zavesti je med nami, da smo vsi udje ene družine in otroci istega nebeškega Očeta! Kako malo se zavedamo, da smo po besedah sv. Pavla vsi eno telo v Kristusu, posamezniki pa med seboj udje in da če trpi en ud, trpe z njim vsi udje!

Včasih si nekateri delajo težave, češ, zakaj morajo trpeti radi grehov liberalnega kapitalizma tudi drugi, zlasti delavci in kmetje, ki so le žrtve kapitalizma. Gotovo je v tem neka skrivnost. Tudi zlo na svetu ima neke zakone, da sega naprej in naprej in zadeva tudi dobre in nedolžne. Božja previdnost sama ve, kako bo to v času ali v večnosti na prečuden način izravnala, a gotovo je, da bo izravnala, zakaj večna resnica je, da "tistim, ki Boga ljubijo, vse pripomore k dobremu".

Toda če smo odkriti, moramo priznati, da je le malo zares nedolžnih med nami in takih, ki nimajo na sebi kaj grehov liberalnega kapitalizma. Vsi smo grešili, vse je bolj ali manj prevzel duh liberalizma, duh posvetnosti, sebičnosti, lagodnosti, duh, ki nasprotuje nesebični in požrtvovalni ljubezni.

Zato pa je na nas vse prišla stiska naših dni. A premnogo je tudi med delovnimi ljudmi pravih grehot, ki se po njih delavci le malo ločijo od bogatinov in mogočnjakov. Ali jih ni mnogo, ki imajo edino misel, kako se bodo razveseljevali in uživali — brez spomina na Boga in večnost? In če premnogi ne morejo živeti in se veseliti kot bogatini, pa vsaj hrepene po

takem življenju in so zato polni zavisti in sovraštva do onih, ki to morejo . . .

Ali ni v resnici vse okoli nas pravo razdejanje duš?

Dokler bo pa trajalo to žalostno razdejanje duš, pravi sv. Oče, je zastonj vsak trud, da bi se človeška družba preuredila. Treba je torej obenem z vnanjo socialno reformo tudi NOTRANJE OBNOVE DUŠ IN SRC.

Za zunanjo reformo v človeški družbi moramo ne moremo vsi delati. A eno je, kar moremo vsi, to je: delati za notranjo prenovljenje src in duš. Vsak lahko dela najprej za notranjo obnovo samega sebe, da premaga sam v sebi duha kapitalističnega liberalizma in se res obnovi v duhu krščanstva, ki je duh pravičnosti in ljubezni.

Vsak tudi lahko dela potem za notranjo obnovo drugih — z molitvijo, z zgledom, s prijateljskim poukom, skratka — z apostolstvom. Glejte, sv. Oče tako priporoča Katoliško akcijo. A kaj je Katoliška akcija drugega ko sodelovanje vseh pri apostolstvu?

Sv. Oče posebno naglašja, da si bo treba takih apostolov vzgojiti. Vsi moramo biti apostoli, vsak po svoje in med svojimi. Vendar je optrebno, da se nekateri prav posebno vzgoje za tako apostolstvo. Sv. Oče pravi: delavci za delavce, kmetje za kmete . . . za vsak stan izbrani udje istega stanu. Zakaj apostoli, ki poznajo težave, skrbi, dvome svojih tovarišev, ki poznajo njih duše, bodo najlaglje delovali med njimi za njih notranjo obnovo in jih zopet pridobili za Cerkev, za Kristusa, za Boga, tako pa obenem tudi za krščansko miselnost v državi, družbi in gospodarstvu in za pravo gospodarsko in socialno preuredbo.

S pomočjo božje milosti je usoda človeške družbe v naših rokah!

ZAHVALE.

Pošiljam dar v čast Materi božji in sv. Antonu v zahvalo, ker je bila uslišana moja prošnja.

I. S.

Želim se javno zahvaliti Mali Cvetki in škofu Baragi za uslišano prošnjo v nujni zadevi. Sprejmite priloženi dar.

Josephine Meglen.

Izpoved španskega komunista

P. Hugo.

SVOJEČASNO smo že nakratko sporočili, kako je voditelja španske komunistične mladine Don Henrika Matorrosa pamet srečala. Pozneje je zgodbo svojega bega iz rdečega tabora obširneje popisal. Ker nam nudi zanimiv pogled za kulise komunizma sploh in španskega posebej, jo hočemo objaviti. Da nam pa ne bo kdo očital potvarjanja, bomo najznačilnejša mesta dobesedno navedli.

Matorras je sin vernih delavskih staršev. Do 11. leta se je šolal in vzgajal v zavodu Krščanskih bratov. S tem letom je pustil šolo in postal časnikar. To se pravi, zaenkrat je časopise samo prodajal. A že takrat to ni bil samo njegov skromen biznes, temveč tudi prva samostojna izobraževalna šola. Bolj zvesto je vsako številko časopisa prebral kot večina tistih, ki so list kupovali.

Prava strast do branja se ga je prijela. Kmalu mu niso zadostovali samo časopisi, ampak je začel segati tudi po knjigah. Kar mu je prišlo v roke, je stransko požrl. Ni čuda, če mu je ta pisana duševna hrana zmešala glavo in srce. Že kot deček je postal revolucionar in komunist.

Svoje časnikarske prvence je začel objavljati v revolucionarnem tedniku "Rebellion" (Revolucija). To še ni bilo kako izrazito marksistično ali komunistično glasilo, dasi docela materialistično. Naperjeno je bilo predvsem proti monarhiji, veri in Cerkvi. Te tri so bile takrat glavna tarča vseh prevratnih elementov. Proti njim so se zarotili frama-soni, socialisti in komunisti.

Kmalu ga je zajel komunistični val. Leta 1930 je postal član komunistične celice. Ker je bil jako agilen, je še isto leto prišel v glavni odbor mladinske komunistične organizacije. Da bi se izkazal vrednega tega zaupanja, je začel strastno požirati dela socialističnih in komunističnih veličin: Marksa, Engelsa, Buharina, Lenina in Stalina.

Po oklicu republike v aprilu 1931 je prišel v uredniški štab "Juventud Roja" (Rdeča mladina), glasila komunistične mladine. Raz-

vijal je živahno delavnost kot sotrudnik lista in organizator. Pri nobenem revolucionarnem pokretu ga ni manjkalo. Pridno je snoval nove komunistične celice. Radi tega so ga za pol leta v luknjo vtaknili. A to ga je le še bolj navdušilo za komunizem.

Med tem je začel izhajati list "Mundo Obrero" (Delavski svet). Koj ko je prišel Matorros iz ječe, je postal urednik tega lista. Pero mu je postalo še bolj radikalno revolucionarno. Prav radi tega je vlada list zatrla. Nato mu je bilo poverjeno vodstvo mladinske komunistične organizacije. Njen dosedanji vrhovni tajnik Etelvin Vega je odšel v Rusijo, da bi se izognil aretaciji in okreplil zrahljano zdravje. Njegovo mesto je prevzel Matorros. Vsa komunistična mladina je s tem prešla pod njegovo vrhovno vodstvo. Dosti prilike je imel, da je gledal za kulise tega gibanja. V tej službi so se mu prvič začele odpirati oči, da od komunizma ni pričakovati rešitve. Zakaj ne, naj nam sam pove. Takole piše:

"Z večjim vpogledom v to gibanje mi je prišlo razočaranje. Čim bolj sem se zakopal v delo za komunizem, tem večje je bilo razočaranje. Zasebno življenje nižjih in višjih uradnikov tretje internacionale ni bilo neporečno. Z lastnimi očmi sem imel priliko videti, da jim je bilo delavske pravde malo mar. Vsak je zasledoval le svoje sebične interese.

Vendar sem še ostal zvest marksističnemu nauku. Prepričan sem bil, da človeške slabosti članov ne morejo zasenčiti čistih in vzvišenih vzorov marksizma. Da si prihranim nadaljnja razočaranja, sem se še z večjim navdušenjem lotil organizatoričnega dela. In res sem v svojem navdušenju in zaposlenju pozabil na vse težave. Celo na lakoto, ki sem jo na svojih potih križem krašem Španije preстал. Vnema in trdna vera v zmago revolucije in vpostavljenje novega družabnega reda mi je osladila vse žrtve. Za uresničenje teh vzorov sem ves živel in vse žrtvoval. Ni bilo komunistične publikacije, pri kateri ne bi bil sodeloval. V svojih govorih sem razvnel mase v sovraštvo do obstoječega družabnega reda in k revoluciji proti njemu.

Moja mlada razborita duša je težila za nečem višjim. Koprnela je po boju za nečem

plemenitejšim nego je bilo tisto, kar sem takrat gledal okrog sebe. A ves ta položaj me je često vrgel v neko moralno krizo, v nekak obup. Da bi se malo raztresel in znova poživil, sem iskal leka pri — ženski. Spoznal sem se z mlado komunistinjo in se je oklenil. Trenutno sem bil z njo srečen. Dobila sva otroka. A kmalu se me je znova polastil notranji nemir in duševna pobitost. Pod pretvezo duševne utrujenosti sem popustil pri poklicnem delu in se docela vdal vsem dosegljivim nasladam življenja. A posledice so bile še hujše, duhovna praznота in tema vedno večja.

Pa mi pride v roke pamflet Allen Kardeca, v katerem se pogosto imenuje Bog. Ta beseda mi je oživila nekdanje spomine na šolo, na součence, s katerimi sem nekdanj obiskoval nedeljsko šolo, in na prvo sv. obhajilo. Kupil sem sv. pismo in ga začel prebirati. Kmalu sem v njem zadel na mesta, zadevajoča socialno pravičnost. Z največjim zanimanjem sem jih zopet in zopet bral. Čim večkrat sem jih bral, tem jasnejši mi je postajal moj bodoči življenjski nazor. Nadaljnje branje me je domala uverilo, da bo najbrž edino krščanstvo razvozljalo moje probleme."

Konec duševne krize tega moža je bil, da je poiskal tistega katoliškega duhovnika, ki ga je bil krstil in pripravil na prvo sv. obhajilo. Ta je očetovsko sprejel svojega izgubljenega sina in mu razpršil zadnje dvome. Ko sta uredila dušne račune, je bil Matorras zopet nekdanji srečen človek. Obenem z njim se je vrnila v naročje Cerkve tudi žena, hči višjega rdečega voditelja. Zdaj sta oba navdušena delavca v vrstah katoliških organizacij. O tem piše sam:

"Po mojem spreobrnjenju notranjega človeka je bila moja naloga, da poiščem novo delovno polje, ki bi odgovarjalo mojim težnjam. Pridružil sem se katoliškim sindikalistom. Obenem sem podal javno izjavo, v kateri sem obžaloval svoje dotedanje zmote in povabil svoje komunistične tovariše, naj mi sledijo. Unija katoliških delavcev je moje upanje za bodočnost. Čim dalje se udeležujem v tej uniji, tem bolj živo sem prepričan, da je katoliški program edina rešilna pot za človeštvo sploh in delovno ljudstvo posebej."

BELA VRANA

Povest. — Spisal P. Bernard.

Peto poglavje.

DAR UBOGE VDOVE. — DELAVSKA
SAMOPOMOČ.

STARA gospa, stisnjena od števila let, je potrkala na vrata župnikove pisarne.

"Father, rada bi nekaj govorila z vami, če imate nekoliko časa."

"Čas se dobi, gospa. Če ga ni, ga je treba vzeti. Pa vas ne poznam. Menda niste naša faranka?"

"Nisem, Father. V nobeno faro še ne spadam. Tudi nisem od tu doma."

"Potem morate pa že nekoliko več povedati o sebi."

"Bom povedala, Father. Veste, nisem katoličanka. Pa upam, da bom kmalu postala. Med protestanti sem rasla in med njimi sem se postarala. Trideset milj od tod. Božje reči sem vedno rada imela. Na stara leta sem sama ostala in le Boga imam, da mi dela veselje. Naša cerkev se mi je zazdela tako prazna in pusta, začela sem hoditi v katoliško. Oh, kako krasno cerkev imajo katoličani v našem mestu! Tam je tako lahko moliti. In h katoliškemu duhovniku sem šla, da bi me poučil v tako lepi veri. Dolgo se že učim. Stara sem in ne gre mi rado v glavo."

"Bo že šlo gospa. Nič ne izgublajte poguma."

"Saj ga ne izgubljam. Vem, da Bog tudi dobro voljo upošteva. Škoda, da nisem v mlajših letih začela. Pa že menda mora biti tako. Ne bom godrnjala. Bog je bil vedno dober z menoj."

"Res. Z nami vsemi je dober. Nikoli mu ne moremo biti dosti hvaležni."

"Nikoli, Father. Za par dni sem tu na obisku pri daljnih sorodnikih. Pa sem poiskala katoliško cerkev, tole vašo cerkev. Father, tako mi je žal, da nimate lepše cerkve. Oh, kako lepa je naša tam..."

"Gospa, tudi naša cerkev je lepa. Vsaka

katoliška cerkev je lepa, ker je v njej živi Jezus v tabernakelju. Trume angelov ga obdajajo."

"Vem, Father, vem. Zato sem šla proč od protestantov in sem se h katoličanom obrnila. Jako srečna sem sedaj, nikoli še nisem bila tako."

"Hvala Bogu, da vas je tako osrečil. Kako boste šele srečna, ko boste začela prejemati živega Boga v svetem obhajilu!"

"Oh, Father, kar preveč sreče zame. Saj je že to nebeško lepo, ko klečim v cerkvi in mislim, da je Jezus tam pred menoj. Ampak, Father, žalostno se mi zdi, da so nekatere katoliške cerkve tako malo lepe. Pomislite, Jezus sam je v njih, najboljše in najlepše bi mu morali dati ljudje..."

Father Sam se je v zadregi premaknil. Žena je opazila.

"Že razumem, Father. Vaši ljudje morajo biti zelo siromašni. Pri nas tam v onem mestu ni siromaštva. Zato imajo cerkev tako lepo. In jaz sem tu v vaši cerkvi molila, pa mi je hotelo skoraj na jok. Pa sem dejala sama pri sebi, ko bom postala katoličanka, bom iz hvaležnosti do Boga tam v našem mestu prosila od hiše do hiše, da bi ljudje kaj darovali tudi za vašo cerkev."

"Ne, ne, gospa! To pa res ne bo potrebno. To misel pa le takoj iz glave denite. Naši ljudje niso tako siromašni."

"O, morajo biti, gospod! Prav smilijo se mi. Le tudi vi imejte usmiljenje ž njimi. Vidite, ko sem tako molila in premišljevala, sem rekla sama pri sebi: bom pa najprej sama nesla župniku pet tolarjev. Res, nimam veliko, pa saj bom kmalu umrla, skoraj mi ni nič treba denarja."

"Ne, ne, gospa, le obdržite. Človek nikoli ne ve, kakšne potrebe še pridejo pred smrtjo. Ne, ne, gospa, res ne bom vzel. Le spravite nazaj. Vi ste sami tako zelo potrebni."

"Ko sem se pa tako namenila, Father. Zdaj ne morem drugače. Zelo bom žalostna, če ne boste vzeli. Naj bo majhen dokaz moje dobre volje. Oh, kako rada bi dala več!"

Father Sam se je še skušal otepati. Žena je pa položila petak na pisalno mizo in se odmaknila proti vratom s tako hitro kretnjo, da bi človek ne pričakoval.

"Pa z Bogom, dragi Father. Bom še prišla in več prinesla. Pa nič ne vprašajte, kako mi je ime."

In že so se vrata zaprla za njo . . .

Father Sam je začutil prečuden pretres. Zdelo se mu je, da se nekaj podira pod nogami. Ko je moral sesti k pisalni mizi, je pokrtil petak s časopisom, da bi ga zakril svojim lastnim očem. Skrbelo ga je, kako se ga bo s prsti dotaknil in se ne opekel nad njim . . .

Pa je zapel telefon.

"Father Sam, vidim, da ste doma. Me zelo veseli. Tu je John Prošt. Želim govoriti z vami v važni zadevi. Ali bi smel priti k vam in še eden z menoj?"

"Dobrodošli! Ako hočete, sem vam takoj na uslugo."

"Hvala. V petnajstih minutah."

Župnik je ugibal pri sebi.

"John Prošt? Saj to je tisti, ki velja za voditelja, rdečezvezdnikov . . . Še ni dolgo, ko je javno dejal, da bi za nobeno nagrado ne prestopil farovškega praga. Tega si pa že moram nekoliko privoščiti. Le kaj mu leži na srcu..."

Postajal je dobre volje. Stvari se ne sučejo slabo, vse kaže tako . . .

Napovedana obiskovalca sta prišla. Tudi Proštovega spremljevalca je župnik poznal. Bil je mož tiste žene, ki je v prejšnjem poglavju toliko govorila . . .

"Hej, John, čez farovski prag ste stopili... Pa menda celo brez nagrade . . . Kaj bo iz tega?"

"Je že tako, Father . . . Človeku se včasih zareče . . . Vem, da ste mi že davno odpustili."

"Ha, odpustil! Saj vam še zameril nisem. Kaj bi tisto."

"Res, pustimo stare nerodnosti. Nova doba naj pride med nas. Dva gospoda iz daljnega mesta sta se oglasila pri vas, kajne? Dobra človeka, prijatelja delavske stvari. Glejte, za organizacijo nam gre. 'Delavsko samopomoč' pripravljamo. Zgolj delavska stanovska zadeva. Zavarovalnina in take reči. Skupen nastop proti izkoriščanju. Saj razumete. Za večji kos kruha gre. Vse delavstvo pod skupno streho. Svetovni nazor, narodnost, barva, vera — to ne sme delati razlike. Saj razumete . . ."

"Dobro srečo! Prav razveseljiva stvar."

"Gre za to, da ne bo nepotrebne razcepljenosti. Vam zaupa vsa naselbina. Zastavite močno besedo, da se vsi srečamo na skupnem poprišču."

"Z veseljem. Koga bolj boli razcepljenost ko mene? Naredimo zavezo. Jaz vam na roko, vi meni. Nazaj k veri in cerkvi, prijatelja moja! Dajta zgled in vplivno besedo zastavita. Jaz se trudim na vso moč da vsem olajšam povratek."

"Vidimo to, Father, vidimo. Vse pride ob svojem času. Samo od sebe pride. Ampak zaenkrat je ta reč . . . kako bi rekel . . . zaenkrat je popolnoma nepristranska. Ne smemo takoj pokazati, kam merimo . . . hočem reci . . . da bi hoteli ljudi v cerkev dobiti. Saj veste, prehitro pokazati karte, to bi ne bilo dobro..."

"Že razumem. Previdnosti treba, imate prav. Ampak med nami tremi pogodba velja. Zavarujmo si kruh za telo, zraven mislimo na duhovni kruh . . ."

"Se razume, se razume. Za vse dobro in lepo se bomo borili. Dopovejte svojim ljudem, da smo vsi eno, da moramo vsi na noge."

"Velja! Od moje strani obljuba narejena. Vi, John, pa v svojem in svojih imenu nekaj storite takoj. Otroke h krščanskemu nauku pošljite. Pet jih imate, vsi dozoreli in čez. Poleti bo birma, do takrat bodo morda že pripravljani. Potem, no, potem . . . boste že tudi starši počasi v cerkev prišli."

"Dobra beseda dobro mesto najde. Vse bo počasi, vse še bo. Samo da se najdemo na skupnem poprišču. Le pridite med nas, obiskujte nas, povsod so vam vrata na stežaj odprta."

Poslovili so se.

Zadnjega povabila je bil župnik od sile vesel. Že dolgo ni bil tako razigrane volje ko po tistem obisku. Stopil je po sobi in na smeh mu je šlo.

"Če Bog da, se bo stoprocentno obnesel moj dobro premišljeni načrt. Gospod škof, Ekscelexca, ne boste menda blagoslavljali nove cerkve pri nas, pa boste toliko bolj veseli sto novih družin . . ."

Obrnil se je k pisalni mizi in odrinil časopis. Skriti petak se je razgalil pred njim. V

misel je segla župniku stara ženica. Zavrnili jo je ...

"Blaga duša, blagoslovi te Bog! Vredna si spoštovanja in velike časti, dušnopastirskih reči pa razumeti ne moreš. Svet je tako poln ugank. Sto poti vodi do razvozljanja. Če Bog da, nisem napačne ubral."

Vzel je petak in ga spravil v ročno blagajno. Zapisal je v knjigo cerkvenih računov: Neimenovana tolarjev pet.

Petak mu ni prstov osmodil. —
(Dalje prihodnjič.)

V pobožno molitev priporočamo

MR. JOŽEFA DRAŠLERJA,

ki je umrl v nedeljo 11. aprila v Waukeganu in bil pokopan v sredo, na praznik varstva sv. Jožefa, iz cerkve Matere božje na Ascension pokopališče. Rajni je bil naš dolgoletni zastopnik in velik prijatelj Lemonta. Naj mu Bog obilno povrne vsa dobra dela!

MIHEC

Šolska sestra.

KAKE rajske čase bi bil naš Mihec užival, ko bi bil priromal v to solzno dolino vsaj eno stoletje poprej. Pa je imel revež smolo — kdo je nima? — da je prijoval na svet v teh prosvetljenih časih, ko mora vsak otrok, naj mu šola diši ali ne, vendarle preživeti pet dni vsakega tedna med štirimi stenami. Kako naš Mihec zavida dečke "starih časov", ki so lazili za vranjimi gnezdi, iskali sled za lisicami in so jim bile vile rojence naklonjene in so le malokomu ob rojstvu položile knjigo pod vzglavje.

Mihec bi vsak trenutek brez vsega oklevanja rad zamenjal svojo usodo z ono slavne junaka indijanske pripovedke, Hiawatha. Hej, to bi vam bilo življenje! Ves ljubi dan sedeti pred šotorom, kaditi pipo, zapovedovati, hoditi na lov — poslušati pripovedke. No, za spremembo bi bilo treba iti od časa do časa v boj med sosedna plemena — o, pa bi bilo vseeno bolj kratkočasno ravnati z lokom, kot pa

sukati pero.

O, kako Mihec mrzi pisanje! Že četrto leto ga tare ta nadloga — pa je ni pomoči! Budno oko učiteljice čuje nad njim — v veliko pokoro Mihčevo. Zdaj nima svinčnika, zdaj zvezka, zdaj nima strani v knjigi — nepresta-

ni izgovori, samo da bi ne bilo treba pisati. Pa se vsemu odpomore: svinčnik, papir — vse mu součenci takoj preskrbe in mali mučenik je primoran delati. Kako počasi vleče knjigo izpod klopi! Preden odpre zvezek, traja celo večnost. Potem še treba nazaj pogledati, koliko ima že Julček napisanega. Pogovoriti se malo na desno in levo tudi treba, da čas prej mine. Kako me grabi! Pa moram z drugim oddelkom delati in ni časa baviti se z Mihcem. Prav grdo ga včasih ošinem s pogledom.

Ko pa pridem nazaj k Mihčevemu oddelku in ima Mihec samo par stavkov, ki se začnajo z malo začetno črko, in ni ne pike ne vprašajev za stavki — o, potem je pa Mihec v stiski! Obsodba se navadno glasi: česar ni Mihec hotel končati med poukom, bo moral končati po šoli! To vlije nekoliko več življenja vanj, včasih še preveč. Ustnice nabere v "šobo", tako veliko, da bi mu lahko "šoštár" sedel na njej. In kaka trma ga včasih lomi! Navadno si jo gre hladiti v kot, ki ga ne zapusti prej, dokler zopet ne najde jezika in odgovori lepo, kar je vprašan. Človek bi skoro ne verjel, če bi ne imel izkušenj, da je v malih ljudeh toliko trme. O, ko bi jo starši že v nežni detinski dobi izbili iz svojih malih, bi imeli učitelj veliko lažje delo.

No, pa včasih se mi zdi, da je Mihec vsaj za spoznanje manj trmast, kot je bil. Moli rad, k sv. obhajilu ga tudi vleče. Srce ima tudi dobro. Ko mine najin dvoboj in je poko-

ra opravljena, sva zopet prijatelja, pa še kako velika! Zadnjič, ko sem pisala na tablo, me je celo pohvalil:

“Sestra, kako hitro pišeš! Kot na mašino ti gre. Jaz bi to pisal celo popoldne.”

Pomislite, če ni to imenitno, da vas učenc pohvali! Hvaležno sem sprejela poklon in opomnila Mihca, naj se le potruji, da bo tudi njemu šlo tako od rok.

Čitanje je druga kaplja pelina v kupo otroških radosti našega Mihca, črkovanje pa tretja. Kadar ga pokličem k čitanju, se že naprej pripravim k potrpežljivosti. Kot bi korakal v strmo goro in bi se spotaknil pri vsakem drugem kamnu in postal — tako čita. Kako gre otrokom na živce — o sebi bolje, da molčim. Vsi se oddahnemo, ko neha. V črkovanju pa mora naprej z drugimi — hočeš, nočeš, moraš! Če skazi rekord svoji vrsti, gorje mu! Preteči pogledi součencev so dovolj občutna kazen zanj.

Pač pa ljubi Mihec pripovedovanje. Vse mu hoče priti do dna. Zakaj je ta junak ravnal tako in ne drugače? O, če bi bil on, Mihec, na njegovem mestu, bi se povest vse drugače končala! Kako neumno je od pastirčka, ki je našel čudežno cvetko, da jo je izgubil! Mihec bi je ne dal iz rok! In ko so se vrata zaprla za pastirčkom, da ni mogel več do srebra in zlata v zakleti grajski kleti, ker je izgubil čudežno cvetko! On, Mihec, bi znal zopet priti v klet. Dobil bi velike železne droge in ljudi bi poklical na pomoč in vsi bi tako dolgo razbijali po vratih, da bi se vdala. Razložila sem mu, če bi bil hotel to storiti, bi bil grad gotovo izginil in v tem slučaju bi tudi Mihec ne mogel do zlata. Pač pa so Mihcu vsak dan odprta vrata kleti, kjer si lahko nabere zakladov za življenje. Čudežna roža je marljivost i. t. d.

Od svojih malih zahtevam, da pustijo galoše zunaj. Pa ima, Mihec smolo, da mora sedeti v prvi klopi, čeprav je največji — da ga imam vedno pred očmi. Seveda sem ga oni dan vjela, ko so se njegove galoše tako izdajalsko svetile izpod klopi. Pa se je izvijal, da jih ne more dol dobiti. Takoj sem šla na pomoč in bili so z nog kot bi pihnil. Kako razočaranje za Mihca! Opoldne, ko so otroci odhajali domu, sem nekaj časa gledala za njimi.

Taka “brozga” je tekla po cesti, da sem bila vesela, da nimam daleč domu. Pa glej ga Mihca originala! Čof! Čof! Čofota po sredi ceste, kjer je “brozga” najgloblja! Toliko da nisem sama sedla v lužo za menoj — Mihec

čofota proti domu z galošami — pod pazduho! V duhu sem gledala ubogo mater, kako bo široko odprla oči, ko bo cela luža vode na preprogi v sobi. Zaklicala sem za, njim nekaj, ne vem kaj, pa me ni v svoji veliki blaženosti slišal — bil je pač v svojem elementu. Srečna otroška leta!

Včasih sem že skoro obupala nad Mihcem. Kar iz srca bi ga bila privoščila kaki drugi sestri, ki želi hitro postati svetnica — Mihec bi ji bil pri tem v veliko pomoč. Kar zastop bi ji ga bila dala za eno leto — danes sem pa temeljito spremenila svoje mnenje. Zgodil se je čudež! Prvič, kar se z Mihcem pozna, je znal 4 kitice dolgo pesem na pamet! Z večjim triumfom ni mogel niti Cezar v Rim po dobljeni zmagi kot je Mihec samozavestno korakal v klop — z najlepšo podobico, kolikor jih je bilo v zalogi. Kolikokrat jo je iskreno poljubil, pri tem pa ves ožarjen pogledoval mene, če vidim njegovo srečo. Seveda sem se radovala ž njim, tudi otroci so se muzali, pa Mihec je bil preveč omamljen in ni mogel videti take malenkosti v svoji gloriiji.

Zdaj vem, da ima tudi Mihec ambicijo, čeprav sem često mislila, da je najbrž prišel prepozno, ko so to reč delili. Vesela sem tega

odkritja, in zdaj ne bi nobenemu odstopila Mihca — za noben denar ne! Najbrž bo še tako zelo avanziral, da bo smel hoditi s "kaj-

fežem" okrog oltarja — če mu njegova "šoba" ne bo delala prevelikih ovir. "Kajfež", "šoba" in ministrant nikakor ne gredo skupaj — nak!

OZNANILO.

Po nekaterih krajih smo dobili nove zastopnike. Poleg onih, ki so bili natisnjeni v lanske majniške številke, so med tem sprejeli še sledeči, ki jih iskreno pozdravljamo in priporočamo naročnikom v dotičnih krajih:

Pittsburgh, Pa.: Mrs. Mary Cadonic,
5222 Carnegie St.

Sheboygan, Wis.: Mrs. Antonia Bogolin,
1521 So. 11th St.

Cleveland (Sv. Vid): Mr. Lovrenc Bandi,
1249 So. 67th St.

Mr. Anton Grdina,
1053 E. 62nd St.

Cleveland (Sv. Lovrenc): Mrs. Ana Gliha,
7720 Issler Ct.

Waukegan-No. Chicago: Mr. Elko Drasler,
519 — 10th St.

Joliet, Ill.: Mrs. Mary Papesh,
1602 Hickory St.

Eradley, Ill.: Mr. Math Stefanic
Box 443

Oregon: Mrs. Mary Polajnar,
1112 John Adams St.

Greaney, Minn.: Mrs. Katarina Kocevar,
Bessemer, Pa.: Mr. Charles Stanich,

Pismo s Kitajskega

Hankow 27. febr. 1937.

PRECASTITI in predragi P. Hugo:

Vaše dragoceno pismo z dne 7. jan. in dobrodošle misijonske milodarje, v znesku \$200, sem z velikim veseljem in hvaležnostjo prejel. Dobri Bog naj Vam in vsem blagim dobrotnikom obilno povrne. Z Vašo lani mi naklonjeno pomočjo sem, hvala Bogu, ravno dozdal srečno kril vsakomesečni primanjkljaj. A že so me začeli misijonski predstojniki zopet opozarjati, da so moji misijonski izdatki prekoračili proračun, naj tedaj pazim. Saj vedno pazim, kar morem, da ni noben dolar po nepotrebnem izdan. Le najnujnejše misijonske potrebe imam vedno pred očmi.

V tej hudi zadregi pa ste mi zopet Vi in blagi dobrotniki prišli na pomoč. Sama previdnost božja je tako odredila. Takoj sem v veliko veselje, svoje in svojih predstojnikov poravnal dolg. Poleg tega sem pa nakupil še nekaj potrebščin za svoje misijonske šole in se odločil, da hočem par novih šol odpreti. Zelo so potrebne in veliko so me že moledovali zanje. Vaša zasluga je, da mi bo zdaj to omogočeno v veliko korist izročene ga mi ubogega ljudstva.

Sicer je tudi pri nas tako urejeno kot pri vas. Imamo posebno cerkveno zapoved v katekizmu, naj naši verniki po možnosti prispevajo za vzdrževanje misijonov. Na vse načine jih izpodbujamo k temu. Vsaj toliko naj bi žrtvovali za svoje misijone kot so prej za svoje malikovalske templje in njih potrebščine. A tega nič kaj radi ne slišijo. Mnogim kar noče v glavo, da je tudi za razširjanje prave vere in vzdrževanje njenih naprav treba vsakovrstnih žrtev, ne izvzemši gmotnih. So pač mnogi še otroci neboglenčki v veri, ki mislijo, da je njihova mamica Cerkev bogata in bi rajši kaj dobili od nje kot žrtvovali zanjo.

Večina pa tudi pri najboljši volji ne more kaj prida prispevati v ta namen. Revčki so, sami pomoči potrebni. Nesreča za nesrečo jih je obiskovala. Dvojna velika povodenj, za njo suša in slabe letine, potem pa še komunisti, so jih spravili na nič. Da lakote konca ne vza-

mejo, so se mnogi z družinami vred preselili v hankowska predmestja, da kaj zaslužijo. Tu pa jih je čakalo novo razočaranje. Zaželenega dela in zaslužka niso našli.

Storim zanje, kar morem, vem in znam. Potrkal sem pri misijonski prokuraturi in premožnejših vernikih v Hankowu. Ni bilo zastoj. Od misijonske prokurate sem dobil pet žakljev riža in več obleke. Ko so premožnejši verniki zvedeli, da poprašujem po obleki rajnih misijonarjev, so še oni marsikaj dodali. Vse to sem razdelil med najpotrebnejše. Pri katedrali v Hankowu, kamor spadajo premožnejši kristjani, je vsako nedeljo kolekta za revnejše. Priznati jim je treba, da so radodarni v ta namen. Toda potrebe so prevelike.

Pravi angeli dobrodelja našega predmestja so bele sestre frančiškanke, ki imajo v Hankowu mednarodno bolnišnico. Vsak teden dvakrat pridejo v predmestje z zdravili in raznimi potrebščinami. Od hiše do hiše hodijo, brezplačno zdravijo bolnike in delijo razno podporo. Na teh potih so tajno krstile okrog 100 umirajočih otrok. Tudi one pravijo, da dobivajo glavno misijonsko podporo iz Amerike. Zelo želimo, da bi se skoraj mogle stalno med nami naseliti. Velika pridobitev in dobrota bi to bila za naše revno predmestje. Vdile bi dekliško šolo in dnevni dispenzarij.

Naši misijoni kljub vsem stiskam in neprilikam lepo napredujejo. Opažamo pa vedno bolj, da se tudi Kitajcev vedno bolj oprijemlje moderni duh pretirane narodnosti. "Kitajsko Kitajcem" se tudi med njimi vedno pogosteje in glasneje čuje. Ne samo politična, tudi versko cerkvena osamosvojitev od ostalega sveta je njih vzor. A da bi zaenkrat mogli sami vzdrževati svoje misijone, na to ni misliti. Količkaj uvidevni to radi priznavajo, čeprav bridko čutijo. Je pa Kitajska točasno ena najbolj zrelih in najrazsežnejših misijonskih polj za sprejem evangeljskega semena. Ljubi Bog naj nam pošlje le veliko delavcev in nakloni mnogo blagih dobrotnikov.

Prosim Vas, preč. P. Hugo, ne pozabite name v bodočnosti. Priporočite me še nadaljnji naklonjenosti tamkajšnjih prijateljev in dobrotnikov misijonov. Saj vidite, da če vsak le kaj malega prispeva, se kmalu nabere večja

vsota, ki mene toliko zadreg in skrbi reši. Ali smem upati in svojim višjim obljubiti, da bote še kak moj prekoračen misijonski proračun krili? Lepo prosim!

Sprejmite Vi in blagi dobrotniki
najhvaležnejše pozdrave
vdani Vam

P. Baptist Turk OFM.

kit. misijonar.

PRIPOMBA: — Ker moji žepi niso narejeni za denar, čez tuje žepe pa nisem gospodar, ne morem misijonarju nič gotovega obljubiti. Pač pa tudi jaz v svojem imenu lepo prosim, da bi se ga še kaj spomnili. Vsak najmanjši dar bo hvaležno sprejet. Kdor ga ne zmore sam, naj potrka pri kakem drugem. Oba bota imela najslajše zadoščenje, da sta pomagala otirati bratove solze.

P. Hugo.

V SLOVO ZA LETOS.

P. Evstahij, OFM.

Mesec Marijin kliče v slovo,
zadnjič za letos poje ljubo:
"Bodi Vam vedno drago ime
Matere vaše, rajske Gospe!
Romajte kvišku, k Bogu vsak čas,
čista Devica prosi za Vas!" —

Z Bogom! Marija, Roža višav!
Prejmi, o Mati, srčen pozdrav!
Duh naš je gledal tvojo svetost,
tvojo lepoto, večno mladost.
Hvala, Premila, hvala za vse!
Prošnja naj Tvoja raj nam odpre!

Z Bogom za letos, ljubi oltar!
Tu nas je božal milosti žar . . .
Zopet se vrne majniški cvet,
v letu prihodnjem slavnost bo spet!
Ali neznano duši je to,
ona če v drugo tukaj še bo! —

Zadnja bo ura zame nekoč . . .
Bodi takrat mi, Mati, v pomoč!
Naj me očisti Jezus, tvoj Sin,
da bom nebeških vreden višin! —
Duša, zaupaj! Nič ne žaluj!
Z milostjo božjo v večnost potuj! —

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

Vsi tu podpisani otroci iz šole sv. Cirila in Metoda Vam pošljamo lepa voščila za veliko noč. Radi Vas imamo, ker ste bili zadnjo nedeljo pri nas. Le še večkrat pridite. V šoli nam je dala sestra napisati skrivne želje sv. Jožefu. Vsi smo jih napisali. Zdaj pa lepo pozdravljeni od nas vseh. — Violet Frank, Milan Klančar, Danilla Povšič, Louis Udovč, Doris Carek, Annie Shutte, John Urbas. (Prav lepa hvala vsem. Upam, da ste tudi Vi vsi imeli zelo lepo veliko noč.)

Dragi Striček:—

Zelim Vam veselo alelujo. Bog daj, da bi še velikokrat čakali veliko noč. To Vam želim v imenu vseh koticarjev v Sheboyganu Vaša

Josephine Hren.

Dragi Striček:—

Ja ču Vam hrvatski pisati, jer sam Hrvatica. Idem v slovensku školu, jer ovdje nema hrvatske. Želim Vam "Sretan Uskrs".

Vaša A. Bacura.

Dragi Striček:—

Tudi jaz bi rada pisala v Vaš kotichek. To je moje prvo pismo. Jaz v prvič berem pisma otrok v listu Ave Maria, zato ker imamo ta list prvič letos. Pa ga z mam obo rade bereva. Jaz hodim v šolo k svetemu Vidu v četrti razred. Stara sem 9 let. Danes je veliki četrtek. Bila sem pri sveti maši in svetem obhajilu. Samo to nimam rada, da gre preveč sneg in preveč mrzlo je za veliko noč. Na veliko nedeljo bom šla k procesiji ob štirih zjutraj v beli obleki. Tega se zelo veselim. Zdaj pa bodite pozdravljeni, Striček. Se pa še drugič kaj oglasim.

Olga Mozic, Cleveland, O.

Dragi Striček:—

This is the first time that I am writing to the Ave Maria. It is a beautiful Magazine. I like to read the letters which the other children write. We have no Slovenian school in Johnstown. I go to a Catholic school. It takes $\frac{1}{2}$ hour before I get to school. The public school is just one block away from our home. On Easter it was very cold in Johnstown. It looked more like Christmas than Easter. It was very beautiful in

church. The altar was full of lillies. Now I'll say good by until next time. (Next time pa le po slovensko piši. Naj pa Lojzek pomaga!)

Theresa Tomec.

Dragi Striček:—

Jaz hodim v šolo sv. Štefana. Rada se učim. Eu čas sem hodila tudi v slovensko šolo, ki jo uči. Fr. Aleksander. Če smo vsako soboto redno tam, nas "treta" in pelje v Brookfield Zoo. Na praznik sv. Jožefa smo imeli prosto, ker je imel Fr. Joseph god. Drugič bom več pisala. Vas pozdravlja

Ančka iz Chicago.

Dragi Striček:—

Jaz ne vem, kaj bi rekla. Jaz sem stara osem let in hodim v četrti razred šole sv. Štefana. Naša sestra je sestra Adnives, pa ne vem, kaj se to reče. (Bom pa jaz povedal: To je sestra Sneguljčica!) To je vse, kar morem napisati. Zdaj pa z Bogom. Vaša

Helena Grum.

Dragi Striček:—

I like to read all the letters that the boys and girls write in. They are very interesting. We have no Catholic school here. I am sending in a poem.

The day before April
Alone, alone,
I walked in the woods
And sat on a stone.

I sat on a broad stone
And sang to the birds.
The tune was God's making
But I made the words.

Eleanor Yenke, Bulger, Pa.

Dragi Striček:—

Najprvo Vas lepo pozdravim in se zahvalim za dopisnico. Zopet se oglašam z novico iz Newburgha. Vsi Črički se prav lepo učimo, zato ker bomo kmalu imeli koncert. Že naprej Vas vabimo na naš koncert, ki bo 9. maja. Ne pozabite, dragi naš Striček! (Oh, ko ne znam frčati po zraku kot tisti Rozmanov Tone. Piši mu, naj me šuparamo sabo vzame!) Pozdravlja Vas

Čriček iz Newburgha.

Dragi Striček:—

Ker toliko otrok piše od drugod, bom pa še jaz malo pisal, ko se še nobeden ni oglašil iz Waukegana. Angleško pisana pisma rajši berem kot slovenska, ker to mi gre preveč počasi. Jaz hodim v sedmi razred šole Matere božje. Moja sestra je sestra Hilda. Komaj čakam na veliko noč, ko bomo piruhe sekali. Tako jih bomo sekali, kakor mi starši povedo, da so jih v starem kraju. Lepo Vas pozdravljam,

Janez Heraver.

Dragi Striček:—

Moja mama dobiva list Ave Maria. Vsi ga radi beremo. Moja mama mi je povedala, da je ta lepi list začel izdajati moj stric Father Kazimir pred 29 leti. List je res lep in širi krščansko življenje. Zato ga Bog ohrani še mnogo let. S slovenskim pozdravom!

Annie Jerich, Chicago, Ill.

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

(Dalje.)

VKOLEGIJU se je Jožef okoristil z vsako priložnostjo, da bi se česa naučil. Učitelji so kmalu opazili dečkovo nenasiitljivo hrepenenje po učenosti in so ga skušali zadrževati. Toda Jožefova volja je bila krepko obrnjena proti določenemu cilju in se ni dala brez odpora ovirati.

Še med razvedrilom in na sprehodih se je učil. Kar je slišal v šoli, je skušal poglobiti v razgovorih s tovariši. Kmalu je prišel v resno nevarnost, da bo omagal in zbolel. Vendar je krepka kmečka narava zmagala in deček se je obdržal pri zdravju in moči.

Dolgo časa ga je mučilo bridko domotožje. Nihče se ne iztrga brez srčnih bolečin od dobro urejenega domačega ognjišča. Tudi Jožef se ni mogel. Le misel na visoki cilj, ki ga ima pred seboj, je potiskala sanje na dom bolj in bolj v ozadje. Vendar je mislil na dom in starše vedno z najnežnejšimi čustvi dobro vzgojenega otroka. O tem pričajo pisma, ki jih je pošiljal iz zavoda staršem. V enem beremo med drugim sledeče besede:

"Dobro se zavedam, da dolgujem vam, dragi starši, ne samo svojo sedanjo srečo in zadovoljnost, temveč tudi vso izobrazbo, ki jo tukaj dobivam in ki mi bo tako koristna pozneje v življenju. Ne vem, kako naj se vam dosti hvaležnega izkažem za vse dobrote, ki jih imam od vas od najbolj zgodnjih otroških let ..."

Nikoli ni pozabil vprašati o vseh domačih in poizvedovati, če so zdravi in če se vsem dobro godi.

Takrat še ni mislil na duhovski poklic in je ves živel le v mislih na učenje in na to, kako bo pozneje izkoristil svoje znanje kot mož sebi in drugim v korist.

Ko je bil star 18 let, je bil v bližnji cerkvi sveti misijon. Tudi Jožef se ga je udeleževal. Misijonarji so bili iz družbe božjega Odreše-

nika. Misijonske pobožnosti so segle globoko v srce vsem udeležencem, najbolj pa našemu Jožefu. Saj je bil že po naravi zelo sprejemljiv za nadzemeljske reči in resne vaje med misijonom so globoko vplivale nanj.

Imena tistih misijonarjev so danes neznana. Gotovo pa je, da gre njim zasluga za veliko izpremembo, ki je nastala v tistih dneh v Jožefovi duši. Ko je bil misijon končan, je bil mladi dijak že pripravljen na vsa tista mučeniška pota, po katerih je hodil nekaj let pozneje. Nikomur ni moglo ostati prikrito, da se je Jožefova že itak iskrena pobožnost po misijonu še močno poglobila.

Tako se je zgodilo, da so dobri starši doma obračali, Bog je pa posegel vmes in — obrnil. Jožefu je postalo jasno, da je njegov poklic že od vsega začetka višji nego so mu ga bili odločili starši. Zavedel se je, da ga Bog kliče v redovni stan, in takoj je bil pripravljen odstraniti vse morebitne ovire in iti za glasom božjim ...

Med tem je bil brat Avgust že bogoslovec pri redovnikih najsvetejših Src Jezusa in Marije v mestu Lovanj. Prišla je pa tudi novica od doma, da je sestra Pavlina šla v samostan in postala nuna. Te okoliščine so otežile Jožefu odločitev in posebno težko se mu je zdelo staršem sporočiti, kaj ima biti njegov lastni poklic. Ali ne bo preveč zanje, če jim še tretji otrok odide v službo Cerkve ...? Zato je previdno pisal domov:

"Dragi starši! Zelo ste me razveselili s svojo pošiljateljico, ki sem jo v redu prejel. Poslali ste mi natanko tako obleko kot sem si jo želel. Prejel sem tudi pismo od Pavline. Kakšna sreča zanje! Imela je priliko, da je izvršila največjo nalogo, ki more človeka doleteti na zemlji. Upam, da bo kmalu prišla vrsta name, da si izvolim končno pot skozi življenje. Ali je zame nemogoče, da bi sledil bratu Pamfilu ..."

Brat Pamfil je bilo Avguštinovo samostansko ime.

To pismo je bilo za starše gotovo precej neprijetno iznenadenje. Saj je Jožef dosti neprikrito namignil, kam ga vleče srce. Vendar ni znano, kakšen odgovor je na pismo dobil. Sam je pa nemoteno dalje načrte snoval.

Najprej je mislil, da bi postal trapist. Stro-

go življenje teh menihov ga je privlačevalo. ker je imel v sebi jako razvito nagnjenje do spokornosti in zatajevanja. V tistih dneh se je sešel z bratom Pamfilom in je od njega zvedel vse podrobnosti o redovni družbi, katere član je bil Pamfil. Jožefu se je vse tako dopadlo, da je opustil misel na trapiste in je sklenil slediti Pamfilu v družbo redovnikov najsvetejših Src.

Ko je bil tako sam v sebi odločen, je hitel s pripravami za vstop. Ni nam znano, kako je uredil stvari z domom in starši. Listine, ki bi o tem poročale, so se poizgubile. Iz pisma, ki ga je pisal domov o Božiču 1858, se da posneti, da ni imel nikakih nadaljnjih pomislekov. Takole beremo v pismu::

“Ne morem si kaj, da vam ne bi pisal na ta veliki dan, zakaj ta veliki božični praznik mi je prinesel popolno gotovost, da se imam odpovedati svetu in stopiti na pot redovniškega življenja. Zato vas, dragi starši, ponovno prosim za dovoljenje, zakaj brez vašega dovoljenja si ne upam nastopiti omenjene poti. Božja zapoved, da moramo starše ubogati, ne velja samo za otroška leta.

Nikar ne mislite, da se vdajam pri tem koraku samo svoji lastni volji. Zagotavljam vas, da želim samo slediti božji volji. Ne bojim se, da mi boste odrekli dovoljenje, zakaj moj poklic je gotovo tudi božja volja. Ako bi mi branili, bi sami sebe izpostavili jezi božji, mene bi pa oropali lepega poklica, ki mi je odločen od otroških let, in bi me spravili v nevarnost, da izgubim večno srečo.”

Dovoljenje od staršev je prišlo in Jožef je bil svoboden, da se posveti službi oltarja.

Zgodaj v letu 1859 je šel z očetom obiskat Pamfila v samostan in oba brata sta bila skupaj pri obedu. Dogovorila sta se, da bo Jožef takoj ostal v samostanu, ako dobi dovoljenje od predstojnika.

Vse je šlo po sreči in ko se je oče vrnil od svojih opravkov v samostan po slovo k Pamfilu, je zvedel neprijetno novico, da mora brez Jožefa domov ... Vdal se je in šel.

Kako srečnega se je počutil Jožef, ni mogel sam nikoli popisati. Tudi mi bi se zastonj trudili, če bi kaj takega poskušali. Zavedal se je, da so sedaj uslišane njegove molitve, ki jih je z veliko gorečnostjo pošiljal k Bogu, od-

kar se mu je razodela zarja redovniškega poklica. Sedaj je zarja obledela in na njeno mesto je priplavalo sonce sreče in notranjega umirjenja.

Kako so bili zadovoljni v redovni hiši z Jožefovim vedenjem v prvih mesecih? Pozneje nekoč je njegov tedanji predstojnik iz spomina napisal o njem sledeče besede:

“Ko smo opazovali njegovo vedenje v tistih dneh, ko smo opazovali njegovo veliko veselje, pomešano z velikim notranjim mirom, so nam prihajale na misel besede svetega Alojzija, ki jih je bil izrekel v svoji novicijski celici: V tej hiši sem našel počitek. Tukaj bom živel, zakaj to je moja izvoljena hiša.”

Ko je prestal Jožef mesece predpisane kandidate, je smel iti domov po zadnje slovo. Sto dragih spominov iz otroških let je vstalo pred njim. Med najljubšimi je bil prizor, kako je mati prebiral iz ogromne knjige življenja svetnikov ...

Zadnji večer v domači hiši je presedel Jožef ob ognjišču z vsemi dragimi, ki so še ostali doma. Pogovarjali so se o njegovem bodočem življenju, ugibali so sem in tja, kam ga še utegne kdaj zanesti novi poklic ... Drugo jutro se je poslovil in uho mu je bilo polno vzklikov in voščil, ki so mu jih še in še izročali starši in bratje in sestre in bližnji in daljni sorodniki.

Sedmega oktobra 1860 je Jožef vstopil v samostan. To je bilo v slavnem mestu Lovanj. Mnogo, mnogo velikih mož je že stopalo po ulicah tega mesta in iskalo učenosti na ondotnih učiliščih, pa nobeden ni na tako poseben način proslavil svojega imena ko naš apostol gobavec, Father Damijan.

(Dalje prih.)

BLAŽEN ...

Rev. P. Evstahij, O.F.M.

**Blažen, kdor ljubi Boga
in hodi po poti svetosti,
v Kristusu verno živi,
vdano spokorno trpi —!**

**Srečen, kdor Cerkvi je zvest:
telesna mu smrt je dobiček,
v luči Gospodovi bo
vstalo duhovno telo! — —**

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

Č EŠČENJE satana. — Svoj čas se je veliko pisalo, da framasoni pri svojih tajnih obredih častijo satana. Pa so se oglašali drugi, ki so to tajili. Nedavno pa je v tukajšnji reviji "Globe" neki Montague Summers poročal, da obstoji v Angliji taka tajna organizacija, ki satana časti. Baje ima najmanj sedem krožkov, katerih vsak šteje okrog 50 članov in članic. Ti se ob določenih časih zbirajo k takozvani "črni maši" v čast satanu. Obred te maše je popolnoma podoben naši katoliški maši. Da je bogokletje in bogoskrunstvo še bolj satansko, si znajo ti njegovi častilci priskrbeti posvečene sv. hostije. Vlomi več tabernakljev gredo na njih račun. To je pač tako sovražstvo do Boga, ki ga človek sam od sebe ni zmožen. Taki ljudje morajo biti neposredno pod vplivom satana samega.

J UNAŠKA redovnica. — Dokler je bila Malaga v rokah rdečih, se je duhovnikom, redovnikom in redovnicam slaba godila. Kar se jih ni moglo pravočasno poskriti, so jih deloma pobili, deloma poslali v ječe. Slednje so pred predajo večinoma pomorili, kdorkoli so pač mogli, ker se jim je mudilo. Osemnajst se jih ima neki junaški redovnici zahvaliti, da so še živi. Ta je bila prednica karmela Limonar. Pri njih rešitvi se je poslužila dobro zamišljene zvijače. Preoblekla se je v komunistinjo in kot taka dobila vstop v ječe, kjer so bili duhovniki zaprti. Osemnajstkrat se ji je ta zvijača posrečila. Vsakokrat je enega odvedla iz ječe in mu priskrbelo skrivališče. Še so se našle v mestu katoliške družine, ki so riskirale lastno življenje s tem, da so kakemu duhovniku dale zatočišče. Nekatere skrivne kleti so bile natrpene s "sumljivimi" ljudmi in duhovniki med njimi, ki so jih spovedovali in molili ž njimi sv. rožni venec. Včasih so tam tudi maševali, ako so mogli dobiti najnujnejše potrebno.

V MEHIKI se dani. — Žilav odpor katolčanov proti socialistično-komunističnem

kulturnem boju je zlasti Cardenasovi vladi vedno bolj neprijeten. Najrajši bi ga na lep način likvidirala in dovolila versko svobodo. A posamezni guvernerji so še vedno moskovsko usmerjeni. Vendar si spričo solidarnega masnega odpora katoličanov, ki kar na svojo roko odpirajo zaprte cerkve in se v njih shajajo k molitvi, ne upajo s prejšnjo silo in terorjem nastopati proti njim. Zadnje papeževo pismo, ki ga je za veliko noč naslovil nanje in jih pohvalil radi njih vdanosti katoliški cerkvi, jih je le še bolj spodbudilo k borbeni katoliški zavednosti. Ruski brezbožniki se že bojijo, da bi jim ta njihova prvorojenka ne postala nezvesta. Na svojem zadnjem kongresu v Moskvi so sklenili, da jo hočejo moralno in materialno podpreti. Ako bi se bili mehiški katoličani prej bolje zavedali, da ne spadajo v trepečo, ampak v bojujočo se cerkev, bi se jim zdaj ne bilo treba boriti za vsako drobtinico verskih pravic.

V NEMČIJI se bliža kriza. — Silno veliko in vztrajno potrpežljivost je Cerkev pokazala napram poganski nazijski Nemčiji. Ta je sklenjeni konkordat že davnaj z obema nogama teptala. Katoliški škofje so že v dneh papeževe težke bolezni silili vanj, naj ji da ultimāt. Ali naj Nemčija vpoštevā sklenjeni konkordat, ali ga bo pa Cerkev preklicala. Papež je še vedno potrpežljivo čakal. Zdaj pa, ko se nazijska vlada pripravlja na laizacijo šolskega pouka in zaplembo cerkvenega premoženja, je tudi papežu postalo zadostno. Na tiho nedeljo je poslal nemškimi škofom apostolsko pismo, v katerem slovesno izjavlja, da je od svoje strani vse storil, h čemur se je po konkordatu zavezal. Nasprotno pa je nemška vlada to ustavno medsebojno pogodbo že večkrat prekršila. Ako se bo še naprej godilo, tako izzveni papeževo pismo med vrstami, bo moralo priti do preloma. S prižnec je bilo to apostolsko pismo prebrano. Časopisje pa je z molkom šlo preko njega, ker je cenzurni urad tako odredil. Berlinskemu škofu je cenzura celo zaplenila tiste izvode, ki jih je imel še na razpolago. Poročano je bilo, da namerava Hitler papeža prehiteti in sam prej odpovedati konkordat. Doslej se to še ni zgodilo. Na drugi strani smo brali, da se je hotel pomiriti

s protestanti, da bi potem laglje ustraševal katoličane. A protestanti so ponujano spravo odklonili. Vsak čas je pričakovati krize. Katoličani so pripravljeni nanjo. Škofje je pogumno čakajo. Njih nastopi so nastopi Janeza Krstnika: Ni ti dovoljeno!

P APEŽ odločno obsodil komunizem. — Za praznik sv. Jožefa, patrona katoliške cerkve, je papež izdal pastirsko pismo, v katerem odločno obsoja komunizem. Ko je označil njegove temeljne zmotne, pravi: "Komunizem je tedaj sistem poln zmot in zavijanj. V nasprotju je z razumom in božjim razodetjem. Ruši družabni red, ker spodkopava njegove temelje, ker noče videti pravega izvora in namena države in ker zanika pravo dostojanstvo in svobodo človeške osebnosti." V nadaljnjem govori o vzrokih komunizma, med katerimi navaja tudi socialno krivičnost, ki je dala povod k nastopu in razmahu komunizma. Odločno poudarja socialno pravičnost, posebno glede delavskih plač. Dokler ta ne bo uveljavljena, bodo komunisti vedno imeli zorana tla za svojo prevratno propagando. Celo svetni listi so pozdravili ta zgodovinski papežev nastop.

B REZBOŠTVO v Rusiji nazaduje. — Letošnji kongres brezbožnikov v Moskvi je z žalostjo ugotovil, da se njih vrste v Rusiji kljub vsemu velikopoteznemu in satansko zamišljenemu aparatu ne množe, ampak vidno kopne. Od zadnjega kongresa l. 1933 je članstvo lige borbenih brezbožnikov padlo od 5 na manj ko 2 milijona. Več nekdaj močnih brezbožnih središč je propadlo. Zapreti so morali pet velikih brezbožnih muzejev in eno vzgojevališče brezbožnikov s 3000 učenci. Pravijo, da je temu vzrok nova državna ustava, ki dovoljuje večjo versko svobodo. Ako bi bilo tam res kaj verske svobode, bi tudi preostala 2 milijona brezbožnikov hitro splahnela.

E VHARISTIČNI križarji. — Čim prešernejše na eni strani brezboštvo dviga glavo, tem tesneje se verni oklepajo svojega Boga v naši sredi in mu skušajo zadostiti za brezmejne žalitve. Organizacija satanskih vitezov je pospešila organizacijo evharističnih vitezov. V

Chicagi je središče evharističnega češčenja pri oo. evharistincih v cerkvi Notre Dame. Tam je Najsvetejše vsak dan izpostavljeno od 5. zjutraj do 9. zvečer. Neprestano valovijo pobožni častilci ven in noter. Rednih častilcev, članov častne straže, je 6500. Nočnih častilcev, samih moških, je 1500. Vsak član oz. članica se zaveže, da bo vsaj eno uro na mesec posvetil(a) češčenju Najsvetejšega. Nočno češčenje moških se vrši vsako zadnjo soboto v mesecu od 9. zvečer do 1:30 zjutraj. Na koncu pobožnosti je poseben govor o Najsvetejšem in blagoslov.

M OLITVENA osmina. — Kot znano, je namen te molitvene osmine zedinjenje krščanskih cerkva. Po vsem krščanskem svetu, ne samo katoliškem, se je že udomačila. Tudi v Ameriki, tem krščanskem Babilonu, se leto za letom slovesneje obhaja z molitvijo in primernimi govori. Letos se je zlasti poudarjalo medsebojno razumevanje z ločenimi brati v duhu sprave. So težave in nemanjhne ovire, političnega in duhovnega značaja. A ne tako velike, da bi jih potrpežljivo ljubezen in vztrajna molitev ne mogli premagati. Kako velikega pomena bi bila za obe strani sprava, se vidi iz tega, da je samo vzhodnih ločenih bratov približno 145 milijonov. Med njimi je 100 milijonov naših slovanskih bratov. Zedinjenje teh mora biti nam Slovanom najbolj pri srcu, ker so nam najbližji. Pa je točasno tudi največ upanja na spravo z njimi. Največja politična ovira oz. cezaropapizem, je padla. Ko se komunizem dodobra uje, bo treba razpršiti še razne duhovne predsodke, ki so bili v teku stoletij umetno zanešeni med nas, kot pravi Rev. LaFarge, S. J., pa nam bo mavrica miru in sprave zasijala.

K AJ neki to pomeni? — Te dni smo brali, da sovjeti nalagajo zlato v angleških in ameriških bankah. Njim prijazno časopisje pravi, da je to le nekak fond za razna naročila. A to je težko verjeti, da bi sovjeti kaj naprej plačali. Saj so še za prejetu blago slabi plačniki. Nevtrarno časopisje je to novico omenjalo s pripombo, da ne ve, zakaj. Nam se pa zdi, da bi utegnili to pomeniti strah boljševiskih mogotcev pred temno bodočnost.

jo. Boje se, da bi jih lepega, dne nenaden vihar ne odnesel iz dežele, ki so jo prepojili s krvjo in solzami. Leteti čez mejo brez sredstev, bi bila prebridka. Si je treba pravočasno zasigurati eksistenco. Kak revež bi bil n. pr. Trocky, ako bi ne bil tako judovsko dalekoviden in pretkan. Če v drugem ne, v tem je Stalin trockist. To je naše mnenje. Bodočnost ga bo opravičila ali pa zavrnila.

POLNOČNE poroke. — Pod tem romantičnim imenom so v Ameriki znane civilne poroke na kratko roko. Dva se na kakšni nočni veselici že napol pijana zaljubita in skleneta, da hočeta skupaj meriti nadaljno pot življenja. Takoj zavijeta na kort ali h kakemu mirovnemu sodniku, pa sta mož in žena, morda še preden sta se streznila. Večkrat tudi samo za toliko časa. Tisti, ki imajo s takimi "zakonskimi" pustolovščinami opravka, vedo pripovedovati za cele koše raznih žalostnih zgodb. Eden takih je philadelphijski sodnik Evgen C. Bonnivell, svoj čas aspirant za pennsylvanskega guvernerja. Že 25 let vodi department "družinskih odnošajev". Na podlagi svoje bogate skušnje je prišel do prepričanja, če hoče Amerika svojo bolečo in skelečo rano razporok in zopetnih porok zaceliti, mora lahko mišljeni mladini dopovedati, da naj svojo zakonsko zvezo sklepa šele po trezni preudarnosti in z blagoslovom cerkve. Potem bodo zakonski korti in drugi podobni uradi imeli mnogo manj "biznesa".

Z ljubljanske maškerade.

ZAHVALE

Javno se zahvaljujem Mali Cvetki in Frederiku Baragi za vrnjeno zdravje.

Margaret Škufca.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo v težki bolezni. Prilagam dar v podporo lista.

Margareta Jenko.

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ: Terez. Fear 50c; Jos. Krvin \$1.50; Mrs. Cook \$1; Rev. Vrhunc \$10; Neim. \$1; Joseph Ponikvar \$1; Mrs. Pogacar 50c; Mrs. Perusek \$1; Johana Pevel 50c; Frances Trpinc \$1; John Ponikvar 50c; Mrs. Mulec \$1; Mrs. Pikes \$1; Mr. Tutin 50c; Mrs. Sajovec \$1; Mr. Gabrenja \$2.50; Joana Kolar \$5; Louis Kral 50c; John Kernc 50c; Mrs. Mrkun \$1; Ivana Oberstar \$1; Mrs. Pers \$5; Mary Rojc \$1; Marg. Skufca \$2.50; Frank Skulj \$1; John Turk \$1; Mrs. Velic \$2; Anton Wiederwohl \$1; Mrs. Zorko \$1.50; Joana Varsek 50c; Joseph Drasler \$2; Marco Dragovan \$2; Mrs. Scheringer 50c; Jennie Okolis 50c; Jos. Brgles \$1; Jennie Herauer \$1; Mary Sivic 50c; I. S. \$1; Marg. Jenko \$1; Anna Urbas 50c; Mrs. Gacnik \$1; Anna Lampe 50c; Ter. Grum 50c; Ana Lumpert 15c; Andr. Gale \$1; Alojz Kobal \$2.50; Mrs. Gerbec \$1; Albina Tronta 50c; Mrs. Podpecnik \$1; Fany Fril \$1; Mrs. Gregorka \$2; Mrs. Kuznik \$7; A. Gregoric \$2; J. Tomazetig \$14; A. Bregar \$15; B. Trstenjak \$1; M. Golobich \$5; J. Frauš \$5; J. Oman \$1.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: Ivan Rezek, Fr. Judnic, Mrs. Velich, Dr. Smerdel, Mary Kain, Agnes Jereb, Frank Martinic, R. Koren. — Po 50c: Mrs. Perusek, Mrs. Darovec, Travnikar, Meterc, Vidmar, Bucar, Anzele, Gerbec, Crcek, Skulj, Fr. Skulj, Pirnat, Gole, Hocevar, Hribar, Hren, Hlabse, Luzar, Lube, Miklavcic, Mencinger, Perme, Rojc, Skulj, Svigel, Sadar, Verbic, Zalokar, Petrovcic, Mlakar, Hrovatin, Kos, Skender, Prijatelj. — Po 25c: Bregar, Lomsek, Rigler, Svigel. — Zdesar 10c, Veiner \$1.50, Shutte \$2, Otonicar \$1.50, Ujcic \$5, Mihelcic \$2.20.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$10: John Trampe, Marg. Skufca, Frank in Viktor Virant, Marv Ahlin, Anna Sasek, Martin Marolt, Andrej Urbes, Franca Susa; — Agata Sterlinko \$5. — Po 50c: Augusta Belinger, Josephine Pazel

KRUH SV. ANTONA: Po \$1: Neimen., Mary P. Piki, Mrs. Skulj, Frances Skulj. — Po 50c: Mrs. Hocevar, Mary Zakrajsek, Mary Kokal, Frances Rojc; Neimenovan \$1.50.

BARAGOVO SEMENISCE: Joh. Smrekar \$8, Frances Starman \$1, Katarina Perme \$5, Mary Kein \$1, Terezija Grum 35c.

KITAJSKI MISIJONI: Joh. Smrekar \$3, Jennie Travnikar 50c, Mary Sodec 50c; Marg. Mestek \$1; John Ponikvar \$1, Mary Rojc 50c, Mrs. Mazovec \$1.

SVETE MAŠE: Po eno: Bartol, Koren, Hocevar, Kranjc, Glivar, Skender, Korosic, Dolinsek, Bohan, Sivvic, Kavac, Kavac, Lomsek, Krajnc, Campa, Neimen., Bobnic, Gole, Gregorac, Mazovec, Kokal, Kosir, Perme, Pirnat, Skulj, Rigler, Skulj, Toporis, Dolenc, Hocevar,

Klemencic, Kostanjsek, Luzar, Petric, Velic, Virant, Pavlakovic, Skulj, Knaus, Gende, Perme, Urbas, Kokal, Kmet, Urnjnar, Gacnik, Kronosek, Kos, Koren, Kvaternik, Skender, Lovrin, Neimen., Cesar, Ujcic, Hrovatin, Kotnik, Beg, Neimen., Hocevar Berus, Gorup, Gole, Herrington, Hocevar, Jevnik, Svete. — Po dve: Kohel, Matkovic, Rus, Neimen., Rus, Hribljan, Buric, Perusek, Skoda, Nogrased, Kremesec, Molek, Korencan, Vardijan, Gregoric, Neimen., Cvenk, Bavec, Sadar, Svirgel, Tutin, Belinger, Cimperman, Lavric, Sodec, Grile, Rezek, Blaess. — Po tri: Zakrajsek, Jereb, Lenarcic, Hocevar. — Po štiri: Pavlesic, Gregoric, Kremzar, Mulec, Mrkun. — Po pet: Smrekar, Kocevar, Vidmar, Sajovec, Zakrajsek, Mestnik. — Grdina 10, Bregar 40, Zakrajsek 25, Zivoder 30.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

AURORA, MINN. — Piše Mrs. Smolich. — Pošiljam za Apostolat, da vpišete umrlo Mrs. Zimmerman. Bila je članica društva Krščanskih mater in društvo ima v pravilih, da vsako umrlo članico vpiše v Apostolat sv. Frančiška. Tako je vsaka preskrbljena, da se berejo za njo sv. maše. (Vse pohvale vredne na točka pravil!)

CHISHOLM, MINN. — Piše Mary Knaus. — Pošiljam tri nove naročnike. (Prelepa hvala!) Zdaj se bom že lahko malo bolj potrudila, ali doslej je bilo nemogoče, ker smo imeli strašna pota. Vse ledeno. Toliko bolj lepo je pa bilo o veliki noči v cerkvi. Popolnoma smo pozabili na ledena pota, ker so se nam srca tajala od veselja nad lepim petjem. Vsa čast našim pevcem, ki so nam tako od srca zapeli krasne velikonočne pesmi. Vsa fara jim je hvaležna.

DETROIT, MICH. — Piše Katrina Slemmer. — Tudi pri nas nestrpno čakamo prihoda lista Ave Maria. Zelo smo se je privadili, ker je v njej res toliko zanimivega in poučnega branja. Eno napako pa le ime, pa nikar prehitro zameriti! Veste, premajhna je! (Morebiti bo majniška dosti velika?) Ko bi bila le dvakrat večja, da ne bi tako hitro zmanjkalo branja! Ko je že vse do zadnjega kotička prebrano, pa spet obračam in iščem, če morebiti nisem ven-

dar kaj izpustila. Ko vidim, da ni nič, jo vseeno še ponovno malo preletim, preden jo prepustim drugemu družinskemu članu. Lep pozdrav od nas vseh.

MORGANTOWN, IND. — Piše Mary Konechnik. — Z veseljem prebiram ta lepi list in vselej, ko ga berem, imam v mislih rojstni kraj pred seboj. Marčna številka mi je zopet zelo ugajala, ker tako lepo popisuje trpljenje našega Odrešenika. Veste, ta list je naš zvest prijatelj in pridigar posebno ob nedeljah. Večkrat ne moremo k sveti maši, pa doma molimo rožni venec in pridigo si naredimo iz lista Ave Maria.

DETROIT, MICH. — Piše Rev. Avguštin. — Priporočam v molitev mojega strica, Johna Moleka, ki je umrl v Forest Cityju 19. februarja. Bil je, mislim, naročnik tega lista prav od začetka. V Ameriko je prišel iz Borovnice, kjer je bil rojen 13. jan. 1872. Večna luč naj mu sveti!

WILLARD, WIS. — Piše Johana Artach. — Zelo se mi dopade vse, kar piše v ta list Johana s Hriba. Že od lanskega leta sem tako ugibala, kdo bi bila ta Johanca, v zadnji številki sem jo pa spoznala. Zdaj ji pa povem, da sem jo tudi jaz poslušala vsako nedeljo. Bila je prva pevka pri sv. Pavlu mnogo let. Da bi jo tudi Vi slišali, kako je pela! Kadar kaj

berem od naše lepe Vrhnike, se mi vedno ožive spomini na nekdanje lepe čase. Lep pozdrav vsem, posebno pa Johani s Hriba!

CHICAGO, ILL. — Piše Mary Anzelc. — Sporočam, da so umrli moja mati, Marija Bambič, rojena Brodnik. Izdihnili so lepo prevadeni s svetimi zakramenti dne 12. februarja. Bili so zapisani v Apostolat sv. Frančiška. Priporočam jih v molitev in Bog daj, da se zopet snidemo nad zvezdami!

UNIONDALE, PA. — Piše Karl Kovačič. — Oprostite, da sem zaostal z naročnino. Pa bo vse poravnano, če Bog da. Veste, nas je 13 v družini, pa nam dosti trda prede. Kar prodamo, je ceno, kar kupimo, pa ravno nasprotno. List Ave Maria je pa vedno bolj zanimiv in poučljiv. Kdor bi o tem listu rekel, da je dolgočasen, bi samo pokazal, da v njegovi lastni notranjosti nekaj ni v redu. Želim veliko uspeha v tej kampanji.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Lovrenc Bandi. — Ko bomo okoli materinskega dne mislili na svoje matere, se tudi zavedajmo, kako so one želele, da bi njihovi potomci radi čitali dobre liste in knjige. Mislim, da si marsikatera mati še v grobu želi, da bi njeni dragi zlasti list Ave Maria brali in ga širili med druge. Jaz sem prepričan, da bi marsikdo zavil s svojih nevernih potov nazaj na pravo stezo, če bi redno čital ta list. Ojunači se, rojak, ki si morebiti že nekoliko pozabil Boga in Marijo! Vzemi ta list kakor iz mrzle roke svoje rajne matere in ga prebiraj. Pa ne samo to, tudi naroči si ga in sicer takoj sedaj v Marijinem mesecu! In vi, naročniki, kadar list prečitajte, dajte ga sosedovim, naj ga tudi oni čitajo. Pa vselej jim skušajte prigovarjati, naj si ga tudi sami naroče, da bo res začel hoditi v vsako slovensko hišo!

EVELETH, MINN. — Piše Antonija Nemgar. — Moram malo popisati, kako sva z Mrs. Kostelec agitirali za katoliški tisk. Vzeli sva seboj vsak svojo torbo in nabasali vanje, kar sva imeli pri rokah. Tako na primer list Ave Maria, Cvetje, Bogoljub, Glasnik, Našo Stražo itd. Ker je bila ravno kampanja za Amerikanski Slovenec, sva imeli največ uspeha s tem listom. Kdor pa tega ni vzel, je pa vsaj kaj drugega. Naše Straže sva veliko prodali, samo nekaj zvezkov je ostalo. Denar pa pošiljava za vse, da ne bova kakor tista Micka Kovačeva, ki je vzevala, pa nič pvačovala. Za list

Ave Maria bo pa najbolje, če g. urednik sam pride gor v Minnesoto, da ne bomo ostali pri zadnjih. (Saj bi prišel, pa se bojim, da bota, potem Cleveland in Pittsburgh predaleč zaostala. . .)

IRON MOUNTAIN, MICH. — Piše Mrs. Mortl. — Zelo sem radovedna, kje je obhajal brat Antonin veliko noč. Jaz in moja družina smo zelo želeli, da bi bil pri nas tiste dni, ko smo imeli tako dobre klobase. Ne verjamem, da so mu kje drugje tako dobri dali. (Ja, kar sama se pomenita, saj še jaz ne vem, kje je bil brat za veliko noč.) Ne zamerite, saj 23—AVE MARIA . . . . . KP. . . . . mora biti včasih tudi malo špasa, da je potem še boljše klobasa! (Podpora!)

PITTSBURGH, PA. — Piše Mary Čadonič. — Pošiljam "pisanice" v spomin na veliko noč. Take smo včasih delali tam v slavni Preloki in jih pošiljali tistim, ki smo jih imeli najrajši. (Oho!) Rada bi jih poslala tudi Franku Balkovcu v Canado. Naj enkrat pove svoj naslov, pa jih bo dobil. Pa tudi ne vem prav za gotovo, čigav je. Ali škarpelarjev ali Kršmarjev? To mi hodi po glavi, pa brez njegove pomoči že ne bom uganila. Pošilam mu pa vsaj lep pozdrav.

CLEVELAND, OHIO. — Piše J. Kocin. — Želim napisati par prstic v spomin druge obletnice nove maše č. g. Jožefa Čelešnika. Darovali so jo dne 28. aprila, 1935. Pozdravljeni, dveletni mašnik, vsi prosimo za Vas iz nebes božjega blagoslova. Lepa je mašnikova služba, ali dostikrat tudi bridka in trnjeva. Zato bo pa tudi krona, s toliko lepšim cvetjem ovenčana. Bog Vas živi, duhovnik Gospodov!

ELY, MINN. — Piše Anna Urbas. — List Ave Maria mi je tako priljubljen, da ga ne odložim, dokler ni ves prebran. Potem pa še in

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

"Trikrýl's Dept. Store"

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

še, kdo ve, kolikokrat. Preden nova številka pride, prejšnjo že kar na pamet znam. Zdaj pa še omenim, da smo imeli tu na Ely v postnem času sveti misijon. To je bila zares krasna slovesnost. Sam Bog daj, da bi ostalo mnogo od nje v korist našim dušam.

BESSEMER, PA. — Piše Mary Snežič. — Jaz, mama Snežič, bi tudi rada eno molitev med narod spravila. Jaz jo že 64 let molim. Je sicer kratka, pa vendar velikega pomena za zvečer, ko se človek v posteljo vleže. Če tudi celi dan ni mislil na Boga, ta večerna molitev lahko vse nadomesti. Okoli deset let sem bila stara, ko me je ena žena iz Ljutomera naučila to molitev. No, zdaj 25. marca sem pa 74. Molitev je pa taka: Pod svetim križem si posteljem, z Jezusovimi ranami se odem, pod Marijinim plaščem zaspim, Bogu svojo dušo izročim. — Zdaj pa lep pozdrav vsem!

VALLY, WASH. — Piše Frances Salokar. — Priporočam v molitev našo mater Mary Salokar, ki je umrla dne 6. marca. List Ave Maria je imela zelo rada in je večkrat tudi nam mladim kaj brala iz njega. Bog ji daj dobro!

DETROIT, MICH. — Piše Frances Plautz. — Oh, koliko vrednega berila ima list Ave Maria! Tako sem vzkliknila, ko sem marčno številko vso skozi prebrala. Ampak samo tisti res to spozna, kdor vse od kraja do konca prebere. Meni se skoraj neverjetno zdi, da nekateri naročniki ali naročnice list samo malo prebrskajo, potem pa odlože in to je vse. Žal, da je to resnica. Ko bi res vsak vse prebral, sem prepričana, da bi vsak dobil še enega naročnika, tako bi se mu list priljubil. Kolika vrednost bi to bila za čast božjo in za blagor bližnjega! Dragi naročniki, v tej kampanji je dolžnost nas vseh, da gremo na delo za nove. Le potrudimo se, saj gre za Marijin list!

ALIX, ARK. — Piše Mrs. Starman. — Zelo pozorno prebiram poročila o shodih za katoliški tisk. Tudi vse, kar pišete v listu Ave Maria in Amer. Slovincu v obrambo zoper naše nasprotnike. Tako pisanje in shodi nam odpirajo oči vsem skupaj, da se zavedamo, kako daleč smo že pustili iti naše nasprotnike, da lahko pišejo, kar hočejo, zoper vero in Boga. Bog blagoslovi Vaše delo pri Ave Mariji in pri drugih listih! Jaz molim za vse, ki se trudite za katoliški tisk. (Prelepa hvala!)

ANACONDA, MONT. — Piše Mary Pangre. — Tu je umrl Mr. Matija Špehar, dober in zvest naročnik tega lista. Tukaj je živel skoraj pol stoletja. Poprej je bil nekaj časa v Pittsburghu, kjer se je oženil. Bolan je bil nekako poldrugo leto. Veliko število sorodnikov in prijateljev žaluje za njim. Molimo za njegovo dušo!

DILLON, MONT. — Piše Katarina Lasich. — Tam na vzhodu gotovo mislite, da smo tu v Montani vsi zamrznili. Pa vendar ni tako. Imeli smo pa res dva meseca jako hudo zimo, potem je pa prišel sveti Matija — nekoliko se je zamudil! — in je razbil naš led. Za list Ave Maria je težko kaj več storiti. Če ni zime, je pa druga nadloga. Posebno je nerodno, ko smo tako daleč vsaksebi raztreseni po farmah. Lahko je tam v mestih dobivati nove naročnike, ko ljudje tako blizu skupaj stanujejo. Vendar bom svoje naredila, vi tam po mestih pa le na noge, da bo kmalu spet veliko število novih!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Jožefa Strunge. — Sporočam o smrti naročnice Mary Lenarčič. Umrla je lepo previdena v starosti 66 let. Bila je dolgoletna naročnica tega lista in je veliko storila za njegovo širjenje med drugimi. Zelo jo bodo pogrešali sinovi in hčere in mož. Molimo za njeno dušo!

LORAIN, OHIO. — Piše Mary Pogačar. — Ker ne vidim iz naše naselbine nobenega dopisa, bom pa jaz par vrstic napisala. Želela bi, da bi povsod imeli list Ave Maria, ker je toliko dobrega branja v njej. Veseli me, da se oglašajo tudi naši možje in žene s krepkimi članki. Jaz vedno po trikrat preberem, kar pride izpod njihovega peresa. Le trdno se držimo svojih načel in nikar ne dajajmo z nezavednostjo korajže našim nasprotnikom, da bi še bolj sramotili naše svetinje po svojih umazanih cunjah. Pozdrav Andreju Tomcu, ker sem bila z njegovo pokojno ženo dobra znanaka že v New Yorku. Pa tudi vsem drugim.

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.